

NIEUWE AVONTUREN



Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De gedupeerde operazanger

N° 2443



WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Cord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De gedupeerde Operazanger

HOOFDSTUK I

HET ITALIAANSE ZANGWONDER

Het was omstreeks vijf uur in de namiddag van een mooie dag in het najaar.

In een der salons van het fraaie huis van Mrs. Bradell aan de Pall Mall, bevond zich een groot aantal dames en heren.

Mevrouw Bradell, de weduwe van een vermogend zakenman, die zijn geld verdiend had in de rubberhandel was in de hoge Londense kringen bekend om de begaafdheid van haar Franse

kok, en om de grote belangstelling welke zij voelde voor alles wat met kunst in verband stond.

Haar schilderijenverzameling was tot buiten de grenzen van Engeland bekend, en nog nooit had een veelbelovend jong kunstenaar zonder geldmiddelen, vruchteloos bij haar aangeklopt.

Aan deze twee eigenschappen was het te danken, dat de salons van de niet geheel ontroostbare weduwe, die nog geen veertig jaar was, en er aantrek-

kelijk genoeg uitzag om alle hoop op een tweede huwelijk niet te behoeven op te geven, op haar ontvangdagen meestal goed bezet waren.

Daar verdrong zich dan alles wat een geoeffende smaak had in culinair, zowel als in artistiek opzicht.

Men trof er architecten, kunstschilders, toneelspelers van naam, zangeressen, toneelschrijvers en dichters aan, maar ook staatslieden, leden van Hoger en Lagerhuis, diplomaten, kortom allen, die door de volksmond hoge pieken worden genoemd.

Op het ogenblik waarop deze vertelling aanvangt, had men het druk over de komst van een beroemde Italiaanse tenor, een tweede Caruso, en die minstens een even grote gages verdiende.

Zijn naam was: Orlando Bartini.

Ofschoon hij de eerste jeugd reeds gepasseerd was, had zijn heerlijke stem nog al haar glans behouden.

Slechts een dreigend embonpoint wees er op dat voor de beroemde operazanger wellicht de tijd was aangebroken, dat hij er verstandig aan zou doen « de planken, die het leven verbeelden, te verruilen tegen het podium van de concertzaal ».

De roep die aan de beroemde Italiaan voorafging, had de verwachtingen van het kunstminnend publiek ten hoogste gespannen, waartoe de reclame van zijn impresario niet weinig had bijgedragen.

Reusachtige aanplakbiljetten op muren en schuttingen verkondigden zijn naam.

Talrijke afbeeldingen van de beroemde zanger hadden in de meeste tijdschriften gestaan, waarin men hem kon bewonderen als Don José, Lohengrin, Tannhauser, Faust en tal van andere operafiguren.

— Ik ga beslist naar de première riep een bleek meisje met zomersproeten en een smachtende blik in haar waterig blauwe ogen.

— Ik heb gehoord dat het entreegeld van alle plaatsen aanzienlijk verhoogd is, klonk de rustige stem van Lord William Aberdeen, de bekende filantroop, en vicepresident van de wijd en

zijd bekende Windsor Club.

— Inderdaad, mylord, bevestigde zijn vriend, Charles Brand. Ik heb vernomen, dat men een logeplaats niet onder de vijf pond sterling kan krijgen. En daarenboven, vervolgde Brand, moet de zaal reeds tot de laatste plaats zijn uitverkocht.

Een vlugge rekenaar onder het gezelschap zette snel enige cijfers op een stuk papier.

— Dan moet de recette van een enkele avond ongeveer vier duizend pond sterling bedragen, verkondigde hij.

— Dat moet ook wel, merkte een ander op, want men heeft mij verteld, dat Bartini voor zijn vier gastvoorstellingen in Londen, twee duizend pond per avond ontvangt.

Het meisje met de bleekblauwe ogen liet een kreet van bewondering horen.

Zij vouwde de handen en riep dwepend uit:

— Wat een man. Twee duizend pond per avond.

— Het is inderdaad een groot bedrag, klonk de rustige stem van Lord Aberdeen, die een gemakkelijk zitje bij een der wijd openstaande ramen had opgezocht, vanwaar men een fraai uitzicht had over Pall Mall, waarvan de bomen reeds met hun gouden herfststodds prijkten. Onze vriend Bartini zal wel een groot vermogen verzamelen op deze wijze.

— Hij is schatrijk, riep het jonge meisje geestdriftig uit. Papa zegt, dat hij in Italië grote landgoederen heeft en op Havanna een uitgebreide suikerplantage.

Dit kon de vader van het dweepzieke meisje goed weten, want hij was de bekende bankier Potts, van wie men vertelde, dat hij alle fortuinen van heel Europa, van meer dan honderdduizend pond sterling, op zijn duimpje kende en wist hoe zij verdiend en belegd waren.

— Beheert hij dat alles zelf? vroeg Lord Aberdeen.

— O, neen, mylord, antwoordde Mary Potts, verheugd dat zij iets meer van Bartini wist mede te delen, maar als hij naar Amerika gaat, om daar

enige gastrollen te vervullen, bezoekt hij zijn plantage op Havanna. Orlando Bartini is verbonden aan de « Metropolitan » Opera. Hij verdient daar een half miljoen dollar in een seizoen van zeven maanden. Papa is zijn Londense bankier.

Lord Aberdeen wierp een blik door het openstaande raam en zei:

— De volksmond zegt, als men van de duivel spreekt, dan trapt men op zijn staart. Als ik mij niet vergis, komt de gevierde Italiaanse tenor daar aan.

In een ogenblik was het hele gezelschap bij de ramen.

Men verdrong elkander daar en het scheelde niet veel of er waren een paar dames het raam uitgetuimeld.

De bleke wangen van het sproeterige dochttertje van de bankier hadden iets, wat op een blosje leek, gekregen.

Zij was op een voetenbankje gaan staan, om over de hoofden der aanwezigen op straat te kunnen kijken.

Toen klapte zij opgewekt in de handen en riep uit:

— Ja, dat is hij, dat is hij. O wat een knappe vent.

Nu had die uitroep misschien een diepere betekenis dan de aanwezigen op dat ogenblik konden vermoeden, maar het is zeker, dat er over de schoonheid van Orlando Bartini viel te redetwisten.

Hij had een dik, opgeblazen gezicht, met dunne rossige wenkbrauwen, boven licht bruine ogen.

Zijn wangen waren vaal en pafferig en hingen als het ware in plooiden over zijn lage boord.

Zijn neus was klein en stomp en verdween bijna geheel tussen zijn dikke wangen.

De beroemde Italiaanse tenor zat achterovergeleund in een geweldige sleet van een auto, met een chauffeur aan het stuur, wiens livrei blonk van gouden knopen en tressen.

De auto reed in matige vaart voorbij.

— Hij kijkt. Hij kijkt naar boven, riep de dochter van de bankier.

Nu is het de vraag of Bartini dit inderdaad gedaan had, maar waarschijn-

lijk had hij de schelle stem van het jonge meisje gehoord.

Zijn blikken gingen omhoog naar het venster, waarachter de bezoekers van Mevrouw Bradell zich verdrongen en er verscheen een flauwe glimlach om zijn lippen.

Toen scheen hij de dochter van zijn bankier te herkennen.

Met een achteloos gebaar bracht hij de hand aan de rand van zijn hoed en lichtte deze een paar millimeters van zijn hoofd.

Het volgende ogenblik was de auto met zijn kostbare last verdwenen.

— Hebt gij wel gezien hoe diep en bevallig hij gegroet heeft? riep Mary Potts verrukt uit, terwijl zij van haar voetenbankje sprong.

— Ik heb er niet veel van gezien, miss, zei Lord Aberdeen, terwijl hij aanstalten maakte om te vertrekken. Gij schijnt hem te kennen?

— O ja, heel goed, antwoordde het jonge meisje blozend.

— Nu, ik hoop ook nog wel eens met hem in aanraking te komen, ging Lord Aberdeen voort, terwijl hij haar de hand toestak.

Er lag een raadselachtig glimlachje om zijn lippen, toen hij zich tot zijn vriend wendde en vervolgde:

— Geloofst gij dat ook niet, mijnheer Brand?

— Ik twijfel er niet aan, mylord, zei deze. Miss Potts zal zeker wel zo vriendelijk zijn ons ter gelegener tijd aan haar vriend voor te stellen.

— O, mijn vriend, riep het jonge meisje blozend, gij moogt mij niet zo plagen, mijnheer Brand. Ik ken mijnheer Bartini, omdat hij zaken doet met mijn vader, maar voor het overige...

— Voor het overige is hij u volmaakt onverschillig, vulde Lord Aberdeen de zin aan. Daarvan zijn wij absoluut overtuigd, miss.

Hij maakte een buiging voor het jonge meisje, waarna de beide heren de vrouw des huizes gingen opzoeken, om afscheid van haar te nemen. De bekoorlijke weduwe was juist in gesprek met een lange heer van donker uiterlijk, een kapitein bij het Engelse leger, die

juist een week tevoren uit het buitenland was teruggekeerd.

— Verlaat gij ons reeds, mylord? vroeg mevrouw Bradell met enig verwijt in haar stem.

— Het spijt mij zeer, mevrouw, ik heb een dringende afspraak.

— Wij zullen u toch zeker zien op de première van Bartini?

— Ik zal niet mankeren, mevrouw, als ik er stellig op kan rekenen u daar aan te treffen.

Dit compliment scheen de knappe weduwe niet ongevallig te zijn, maar de kapitein aan haar zijde keek donker.

Lord Aberdeen deed echter of hij dit niet zag, kuste de gastvrouw de hand, beloofde nogmaals dat hij bij de première tegenwoordig zou zijn en verliet met zijn vriend het huis.

Zodra zij in hun auto gezeten waren, die de beide heren terug zou brengen naar de villa van Lord Aberdeen, in de Cromwellstreet, liet zijne Lordschap

zich achterover in de kussens vallen en riep op dramatische toon uit:

— Wat is er toch veel wansmaak in de wereld. Nog zelden heb ik een man gezien, zo vadsig en verwijfd, met zulk een onbetekenend gelaat en zo smake-loos opgedirkt, als die Bartini. En toch rekten daar een aantal jonge meisjes en getrouwde vrouwen hun lieve halsjes uit als gold het een pronkstuk der schepping. En hoe komt dat? Omdat de man een mooie stem heeft.

— Ben je jaloers, Edward? vroeg Brand, terwijl hij zijn vriend guitig aanzag.

Deze haalde de schouders op.

— Als Lord Aberdeen zou ik misschien zo gek zijn om naijverig op die ijdeltuit te zijn, als John Raffles echter is hij mij totaal onverschillig; dat wil zeggen: zo onverschillig als een man mij kan zijn, die ik van plan ben van een gedeelte van zijn duiten te be-roven.

HOOFDSTUK II

KUNST EN GELD

Omstreeks half acht, op de volgende avond, legden John Raffles en Charles Brand de laatste hand aan hun toilet.

De jongeman was bezig zijn das te strikken voor een grote spiegel, die tot aan de vloer reikte.

Hij scheen nogal in zijn humeur te zijn, want hij floot een aria uit de « Carmen », in welke Opera Orlando Bartini die avond de rol van Don José zou vervullen.

Toen Brand geheel klaar was met zijn toilet, drentelde hij de aangrenzende kamer binnen, waar Raffles juist zijn rok aanschoot.

Charles deed zorgvuldig de deur dicht en vroeg toen op zachte toon:

— Ik heb je gisteren een opmerking horen maken, waarover ik niet verder heb willen doorgaan, omdat ik aan een grap geloofde, maar nu vraag ik je, is

het ernst met Bartini?

— Wat bedoel je? vroeg Raffles.

— Wat ik bedoel? Gisteren in de auto gaf je te kennen, dat je die Italiaanse tenor van een deel zijner aardse goederen dacht te ontlasten.

— Ah ja, nu herinner ik het me, zei Raffles luchtig. Ja, dat viel mij zo te binnen, toen wij gisteren ten huize van Mevrouw Bradell elkander bijna het raam uitgooiden, om naar die dikke zanger te kijken, uit wiens keel noten rollen, zo kostbaar, dat ze met een half pond sterling per stuk betaald worden.

— Het is dus ernst?

— Absoluut.

— Maar, wat ben je dan van plan? Wij kunnen hem toch moeilijk op straat als een paar zakkenrollers aanhouden?

— Bah Charles, wat ordinair, riep Raffles uit. Waar denk je aan? Neen,

wij zullen het eleganter doen.

— Is die Bartini werkelijk zo rijk?

— Ongelooflijk.

— Maar heeft hij dat geld bij zich?

— Dat moet wel, althans voor een groot deel, anders zou hij hier geen bankier in de arm behoeven te nemen.

— Dus dat wordt dan een nachtelijk avontuurtje bij bankier Potts.

— Ja, maar of het een nachtelijk bezoek wordt weet ik nog niet precies.

Mijn plan staat nog niet vast. Ik moet eerst nadere bijzonderheden zien te weten te komen.

Brand wierp Raffles een ongeruste blik toe.

— Ik zie iets in je ogen en in de hoeken van je mond dat me niet bevalt, zei hij.

— O, ja? vroeg Raffles lachend. Wat dan?

— Dat kan ik natuurlijk niet zeggen. Ik hoop maar één ding, namelijk, dat ik niet weer eens van geslacht zal moeten veranderen.

Raffles bekeek zijn nagels.

Toen klopte hij Brand op de schouder en zei:

— Als het zo was, zou het nog niet veel te betekenen hebben. Er zijn vele maanden voorbij gegaan sedert ik je heb verzocht als vrouw mij onschatbare diensten te bewijzen.

Brand zuchtte.

— Dat is zo. Maar ik hoopte, dat ik er voor goed zou af zijn.

Raffles maakte een afwerend gebaar.

— Reken daar maar niet te veel op, zei hij lachend. Integendeel, ik zal van je slank figuur, je rond gezicht en je blauwe ogen gebruik maken tot je oud en rimpelig geworden bent.

— Dat belooft wat, bromde Brand. Wat een heerlijk vooruitzicht.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Mopper nu niet langer en ga mee, zei hij. Het is hoog tijd. Ik zou voor geen geld de ouverture willen missen. Je weet, dat « Carmen » tot de opera's behoort, waarvan ik het meeste houd. Daar zit gloed en leven in.

Al pratende verlieten de beide vrienden het huis en stapten in de gereedstaande auto.

— Covent Garden, James, riep Raffles zijn chauffeur toe.

Hoewel zij er binnen vijf minuten waren, was er geen denken aan dat de beide vrienden aanstonds konden binnengaan.

Een eindeloze file van taxi's en prachtige eigen auto's, stond langs het trottoir geschaard en schoof langzaam naar de monumentale ingang van het operagebouw.

Telkens klapte een portier open en dan stapten de inzittenden, in avondtoilet, met een cape of lichte mantel er over heen uit.

Eindelijk bereikte de auto van Raffles de ingang.

Het tweetal stapte uit en trad de vestibule binnen.

Het bleek de beide vrienden aldaar dat Mary Potts niet te veel had gezegd; ondanks de fabelachtige prijzen was de grote zaal tot de laatste plaats uitverkocht.

Zelfs op de rangen waar anders de kleine burgers voor een shilling een plaatsje konden vinden, zaten nu dames en heren in avondtoilet; die voor hun plaatsen in de engelenbak een half pond en meer hadden betaald.

Raffles en Brand behoefden zich echter niet te haasten, want Lord Aberdeen beschikte over een loge voor het gehele seizoen en had niets anders behoeven te doen dan voor deze extra voorstelling een toelage te betalen.

De zaal bood een waarlijk schitterende aanblik.

Daar bevond zich alles wat Londen aan rijkdom en intellect telt.

De dames waren allen in rijk, soms gedurfd avondtoilet met diep décolleté gekleed.

Raffles en Brand hadden al gauw enige bekenden ontdekt.

Een paar loges verder zat mevrouw Bradell en achter haar, half in het donker, meende de Grote Onbekende het gebruikte gelaat van kapitein Davies te ontwaren.

Een loge verder zat de bekende bankier Potts, vergezeld door vrouw en dochter.

De fletsblauwe ogen van het jonge

meisje zwommen als het ware in zaligheid, en zenuwachtig speelde zij met haar waaijer.

Nu en dan bracht zij de toneelkijker voor het oog, om haar omgeving op te nemen.

Even nadat Lord William Aberdeen en zijn secretaris Charles Brand gezeten waren, werd de zaal donker gemaakt en klonken de schetterende tonen der eerste maten van de ouverture door de zaal.

Toen rees het scherm.

Het publiek schonk weinig aandacht aan de zang van het vrouwenkoor, het scheen in spanning te wachten op de man wiens naam gedurende de laatste weken in aller mond was geweest, en eindelijk brak het lang verwachte ogenblik dan ook aan.

De spaanse cavaleristen kwamen de wacht betrekken.

In hun midden liep Orlando Bartini, in de pas marcherend met de koristen.

Dat veroorzaakte wel wat teleurstelling onder het publiek.

De Italiaan zag er in de uniform dan ook tamelijk lachwekkend uit.

De helm, met de grote paardenstaart was hem te klein en waggelde op zijn dik hoofd heen en weer.

De rode pantalon spande hem om de benen en was een weinig te kort.

Met de sabel tegen de heup gedrukt, schuifelde hij onbeholpen met de koristen mee.

Zijn glad geschoren, tamelijk slecht geschminkt gezicht had een vermoeide uitdrukking.

Maar hoe spoedig zou dit alles veranderen.

Michaela kwam op en het bekende duet nam een aanvang.

Nu pas bleek het, dat Bartini werkelijk een prachtige stem had.

Zijn acteurstalenten waren, om het zacht uit te drukken, beneden de middelmaat, zijn uniform zat hem erbarmelijk aan het lichaam, hij was te dik, maar hij zong verrukkelijk.

Toen het scherm dan ook na het eerste bedrijf viel, barstte er een storm van toejuichingen los. Dit bleef zo voortgaan en na de smokkelaarsscene scheen de

geestdrift het toppunt te hebben bereikt.

Het publiek was als dol.

Allen waren als dol van hun plaats opgestaan en brulden en wuifden met de handen.

Tot tienmalen toe moest de Italiaanse tenor terugkomen.

Een zelfbewust lachje speelde om zijn dikke lippen.

Hij wist dat hij het Londense publiek veroverd had, zoals hij het Parijse en het Nederlandse publiek aan zijn voeten had weten te brengen.

Toen eindelijk het applaus verstomde stonden Raffles en Brand op om zich naar de koffiekamer te begeven, maar een wenk van Mary Potts deed hen stilstaan.

Het jonge meisje verlangde blijkbaar het oordeel van Lord Aberdeen over de Italiaanse zanger te vernemen.

Haar wangen vertoonden twee donkerrode vlekken, blijkbaar door de opwinding veroorzaakt.

Raffles wierp haar een knikje toe, ten bewijze dat hij de wenk begrepen had en begaf zich vergezeld door Brand naar de loge van de bankier.

— Nu, mylord, hoe vindt gij Orlando Bartini? vroeg het jonge meisje, direct nadat hij was binnengetreden. Is zijn zang niet verrukkelijk, niet overheerlijk, niet onuitsprekelijk schoon?

— Bartini heeft inderdaad een zeer mooie stem, antwoordde Raffles bedaard.

De dochter van de bankier trok een pruillipje.

— Is dat alles wat gij er van te zeggen hebt, mylord? vroeg zij toen zacht. Al mijn vriendinnen zijn in de wolken.

— Ik vind zijn stem ook werkelijk fraai, maar ik ben geen vrouw, hernam Raffles.

— Gij hebt gelijk, mylord, merkte nu de bankier op, een kleine, dikke man met een vuurrood gezicht en stekende zwarte ogen. Ik vind al die uitingen van bewondering wel wat overdreven. Ik heb indertijd Francesco d'Andrade gehoord en die deed zeker niet onder voor deze Italiaan, integendeel.

— En hij is veel te dik, lief mevrouw

Potts er op volgen, terwijl zij zich met haar waaier koelte toewaaide.

— Dat geef ik u volmondig toe, mevrouw, voegde Raffles er aan toe. Ik heb mij laten zeggen, dat onze vriend Bartini elk jaar een kuur in Karlsbad doormaakt, maar van de resultaten valt niet veel te bespeuren.

Mary Potts had zwijgend toegelusterd.

Het was duidelijk dat zij zich bitter gegriefd voelde door deze kritiek op haar afgod.

Raffles, die de indruk van zijn woorden bemerkte, en medelijden met het bleke meisje had, zei vergoedelijkend:

— Eigenlijk gezegd, komt het lichaamsgewicht er niet op aan. De hoofdzak is dat hij een prachtige stem heeft. Ik heb enige jaren geleden een Duitse zangeres gekend, een der beroemdste sterren van Bayreuth, de muziektempel waar jaren achtereen de muziekdrama's van Richard Wagner werden opgevoerd. Welnu, deze vrouw woog minstens honderzestig kilo en waar zij ook optrad begon het publiek bij haar eerste verschijning op het toneel te giechelen, maar niet zodra had zij de eerste noten gezongen of de lach verdween van ieders gelaat. Men zag niet meer de zwaarlijvige vrouw, men hoorde alleen de verrukkelijke stem.

Mary Potts scheen door deze verklaring weinig gesticht te zijn.

De Italiaanse tenor scheen voor haar de belichaming te zijn van alles wat schoon en fier was.

Men sprak nog enige tijd door over de opvatting van de Italiaan, waarna Raffles en Brand na een buiging te hebben gemaakt de loge verlieten.

Zij begaven zich naar de koffiekamer waar zij in een hoek gingen staan, vanwaar zij het aanwezige gezelschap goed konden overzien.

— Ik geloof dat dat arme kind smoorlijk verliefd is op onze Bartini, zei Brand.

Raffles gaf dit toe.

— Daaraan valt niet te twifelen, zei hij. Zij wordt weliswaar omzwermd door een aantal aanbidders, maar zij weet maar al te goed waartoe zij slechts

een blik in de spiegel behoeft te werpen, dat al die jongelui het alleen op het geld van haar vader voorzien hebben. Dergelijke meisjes zijn meestal romantisch aangelegd en het is niet te verwonderen, dat zij in die Italiaan met zijn prachtige stem, hun held en afgod zien.

Juist kwam de vader van het meisje, waarover zij spraken de koffiekamer binnen.

Blijkbaar wilde hij een trekje aan een sigaret doen.

Hij keek even rond en liep toen op een lange schrale heer, met duidelijk zichtbaar geverfd haar toe.

Raffles herkende hem dadelijk als een der steunpilaren van de beurs.

De twee heren begroetten elkaar op vriendschappelijke wijze en knoopten dadelijk een gesprek aan.

Een paar andere heren, eveneens uit de financiële wereld, kwamen er spoedig bij staan.

Raffles en Brand stonden zo dichtbij, terwijl zij met de rug naar hen toegekeerd, hun koffie dronken, dat bijna geen enkel woord van het gesprokene hun ontging.

— Is het waar, dat Bartini zo'n groot banksaldo heeft? vroeg de heer met het geverfd haar, terwijl hij zich tot Potts wendde.

— Geweldig. Hij is buitengewoon zuinig, ja bijna gierig naar men zegt. Hij krijgt niet alleen een reusachtige gage, maar geeft bovendien lessen en ik verzeker u dat hij zich niet met minder dan twee en een half pond sterling per lesuur tevreden stelt.

— Het is haast niet te geloven, riep een der heren uit. Weet gij dat zeker?

De bankier trok een enigszins zuur gezicht.

— Ik moet het wel zeker weten, want mijn dochter is op het onzinnige denkbeeld gekomen zanglessen bij de Italiaan te nemen.

— Lieve hemel. Heeft mejuffrouw, uw dochter, dan zangtalent? werd er gevraagd.

— Dat schijnt zo, antwoordde de bankier.

— Wat doet hij met zijn geld? vroeg er een.

— Hij koopt er solide fondsen voor, of hij plaatst het op een bank. Ik zelf heb twintig duizend pond sterling van hem in deposito.

— Laat hij zijn geld hier, als hij naar Amerika gaat? vroeg een ander.

— Neen, hij geeft hier in Londen vier gastvoorstellingen, en de ochtend na de laatste voorstelling verwacht ik hem om zijn geld terug te halen, want in de namiddag moet hij naar Portsmouth vertrekken, om de boot naar New York té halen. Hij reist met de Holland-Amerika-lijn. Hij komt daar juist bijtijds aan, om met de repetities voor een nieuwe opera te kunnen beginnen.

De bel die het einde van de pauze aankondigde, klonk.

Raffles en Brand draaiden zich om en zagen juist de bankier met de ober afrekenen en verdwijnen.

Raffles keek Brand glimlachend aan.

— Dat was een zeer bruikbare inlichting amice, zei hij. Ik had reeds zo iets gehoord, maar ik durfde er Potts niet op de man af naar vragen.

— Maar wat hebben wij eigenlijk aan die wetenschap? vroeg Brand.

— Wel, daar kunnen wij gebruik van maken bij de uitvoering van ons plan.

— Je hebt er dus niet van afgezien?

— Wel neen. Waarom?

En hoe zijn je plannen?

— Wij beginnen met een souper.

— Wat? Ben je van plan de Italiaan uit te nodigen?

— Je hebt het mis, amice. Niet ik, maar hij zal, of beter gezegd, hij zal jou uitnodigen.

Brand slaakte een zucht en hief zijn ogen ten hemel.

Toen bromde hij binnensmonds:

— Ik dacht het wel... Men kan zijn noodlot niet ontgaan.

De beide vrienden waren de laatst-overgeblevenen in de koffiekamer, en drentelden langzaam naar hun plaatsen in de zaal.

In het voorbijgaan wierpen zij een blik in de loge van de bankier en zagen dat het gezelschap met een persoon vermeerderd was.

Die persoon was kapitein Armstrong Davies.

HOOFDSTUK III

ROTTEN ROW HYDEPARK

De volgende dag maakten Raffles en Brand hun veldtochtplan op.

De jongeman had zich in het onvermijdelijke geschikt, daar hij wel bemerkte, dat Raffles toch niet van zijn plan was af te brengen.

Het was ongeveer tien uur in de ochtend, en zij zaten beiden voor het geopende raam van de eetzaal.

— Ik heb je nog niet eens gevraagd of Bartini getrouwd is?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik denk het wel, zei hij. Al die Italiaanse tenors zijn getrouwd en hebben meestal een heel stel kinderen.

— En moet ik dan een zo eerbied-

waardig huisvader het hoofd op hol brengen? riep Brand verontwaardigd uit.

Weer gingen de schouders van Raffles de hoogte in.

— Jij zult niet de eerste en ook niet de laatste zijn. Bovendien zitten zijn vrouw en kinderen meestal in Italië en ze komen er niets van te weten. En mochten zij er iets van te weten komen, dan trekken zij er zich niets van aan, omdat zij het als een onvermijdelijk kwaad beschouwen. Die reizende en trekkende zangers met een bom duiten hebben overal hun vriendinnetjes. Maar genoeg daarover, laat ons nu eerst eens

over je uiterlijk praten.

Hij keek Brand even onderzoekend aan en zei:

— Italianen hebben meestal een voorkeur voor enigszins hoogblond haar en blauwe ogen, waarschijnlijk omdat men die in hun eigen land zo weinig aantreft. Je begint dus met een fraaie roodblonde pruik uit te zoeken. Maak je gezicht op zodat je er tamelijk jong uitziet, knap, maar niet uitdagend. Je zult hem moeten vangen door liefstaligheid en ingetogen schroom.

— Nog iets meer van dat soort? vroeg Brand.

— Je trekt een mooie jurk aan met rugdecolleté, maar niet al te gewaagd, want dan houdt Bartini je voor een gewone demi-mondaine en dan lopen wij gevaar dat alles mislukt.

Plotseling stond hij op en klopte zich op het voorhoofd.

— Ik heb het gevonden, riep hij uit.

— Wat heb je gevonden? vroeg Brand, zonder veel geestdrift aan de dag te leggen.

— Je bent een getrouwde vrouw, riep Raffles. Die oefenen altijd meer aantrekkingskracht uit, vooral op dat soort heren van middelbare leeftijd.

— Ook dat zal ik met berusting dragen, zei Brand op de toon van een onderworpen slachtoffer, en wie zal mijn man zijn?

— Ik, of heb je er iets tegen?

— Ik vind het voortreffelijk.

— Dat blijft dus afgesproken. Ik ben eigenaar van een renstal, reeds een weinig aan de aftandse kant, en jij bent mijn bevallige gade, niet geheel en al afkerig van een romantisch avontuurtje. Wat dunk je daarvan?

Brand strekte de armen naar het plafond uit.

— Ik zal maar niet zeggen wat ik er van denk, zei hij, maar ik zal mij naar je wens voegen.

Raffles barstte in lachen uit.

— Je moet het niet zo tragisch opvatten, maar liever als een goede grap, zei hij. En ga je nu verkleeden, want de klucht gaat een aanvang nemen. Ik heb gehoord dat Bartini iedere ochtend een wandelrit maakt in Hyde Park en

wij kunnen dus het toeval, dat jullie in elkaars armen voert, een weinig ter hulp komen.

Brand lachte ietwat gedwongen en zei:

— Goed, laten wij het dan maar als een grap beschouwen. Ik hoop alleen, dat dat grapje niet dramatisch eindigt; dat wil zeggen achter de tralies van een gevangenis.

Met deze woorden verliet de jonge man het vertrek, om zijn uiterlijk te gaan veranderen.

Raffles liet zich achterover in zijn stoel vallen en stak een sigaret op.

Hij ging zijn plan nog eens in biezonderheden na en bevond het, wat men noemt: waterdicht.

Veerkrachtig sprong hij op en verdween naar zijn eigen slaapkamer, ten einde zich op zijn beurt te gaan vermommen.

Juist toen hij gereed was, werd de tussendeur geopend, en Charles Brand verscheen op de drempel.

Dat wil zeggen: Raffles wist dat het zijn vriend moest zijn, maar ieder ander zou er geen ogenblik aan getwijfeld hebben, of hij had een jonge, bevallige vrouw voor zich.

Het was verbluffend om te zien met hoeveel gratie en gemak de jongeman het sierlijke amazonekleed droeg.

Zijn kleine handen en voeten kwamen hem weer uitstekend te stade.

Hij had zijn jong, rond gezicht met de uiterste zorg onder handen genomen.

De wenkbrauwen waren in een sierlijke boog getrokken, de ogen waren groter en schitterender gemaakt door een zeer dun laagje violetkleurige schmink op de oogleden, en de wimpers waren met de grootste zorgvuldigheid donkerder gemaakt.

De pruik was voortreffelijk gemaakt en omgaf zijn gezicht met hoogblonde krulletjes.

— Daar ben ik, zei Brand met zijn diepste baritonstem, terwijl hij met een paar dragonderstappen het vertrek binnenkwam.

Maar meteen nam hij zijn fijnste fagetstemmetje aan, trippelde met kleine pasjes, liet zijn heupen wiegen, wierp

Raffles een verleidelijke blik toe, en vroeg:

— Is het zo goed?

Raffles toonde zijn bewondering.

— Het is uitstekend, zei hij, je bent een geboren acteur. En hoe zie ik er uit?

— Je zou niets anders kunnen zijn, dan een paardenliefhebber.

— Fijn, dat was ook mijn bedoeling. Op weg dan.

Raffles had reeds zijn maatregelen genomen.

Henderson had een manege in de buurt van het Hyde Park opgebeld en verzocht een paar paarden te reserveren voor een dame en een heer, die over een half uur bij hem zouden zijn.

Raffles en Brand verlieten het huis door het kleine poortje in de parkmuur, dat zij altijd gebruikten als zij niet gezien wilden worden, riepen een taxi aan en lieten zich naar de manege brengen.

Hier zochten zij twee van de fraaiste paarden die nog op stal waren uit.

Zij reden direct naar het beroemde Hyde Park, waar zich, daar het een verrukkelijke dag was, talloze wandelaars ruituigen en ruiters bewogen door de brede lanen, en langs Rotten Row.

Al spoedig hadden Raffles en Brand zich laten opnemen in het drukke gewoel en het duurde dan ook niet lang of veler blikken rustten vol bewondering op de bevallige figuur van de zogenaamde amazone, hetgeen Brand allesbehalve aangenaam was, maar wat Raffles groot genoeg deed, daar het precies in zijn plannen paste.

Na een paar rondgangen te hebben gemaakt, riep Raffles eenklaps uit:

— Daar komt hij aan. Op dat grote witte paard.

Inderdaad, in de verte zagen zij Orlando Bartini in een handgalopje komen aanzetten.

Op enige afstand achter hem reed een groom, in een opzichtige livrei gestoken.

— Alles voor reclame, bromde Raffles.

— Goede hemel wat ziet de man er uit, riep Brand. Hij lijkt wel de directeur van een reizend circus.

— Kan ik nog terug? kreunde Brand. Het klonk als een noodkreet.

Maar onverbiddelijk klonk het terug: — Onmogelijk. Doe je plicht of we worden kwade vrienden.

Het grote paard was instinctief in stap overgegaan.

Bartini lichtte zijn hoed en veegde zijn voorhoofd droog.

Ontegensprekelijk zou deze lichaamsinspanning, voldoende lang doorgezet, een uitstekende vermageringskuur voor hem zijn.

Nog slechts enkele meters scheidde de beide vrienden van de Italiaanse tenor.

Op dat moment, liet Brand zijn karwats vallen.

Bartini had het gezien, en scheen besluiteloos.

Hij was een galant man, de amazone was een schone dame, maar de afstand van de paardenrug tot de grond was zeer groot.

De zogenaamde renstalbezitter was doorgereden.

Achter zijn rug klonk een verwijtend stemmetje:

— Maar Archibald. Zie je niet, dat mijn karwats gevallen is?

Raffles hield op zijn beurt zijn paard in.

Een norske uitdrukking vertoonde zich op zijn gelaat.

Hij bromde iets in zichzelf en scheen toen naar iemand om te kijken, die de karwats zou willen oprapen.

Het was op dat punt juist tamelijk stil en wandelaars waren er niet te zien.

Toen nam de Italiaan een kort besluit.

Hij wierp nogmaals een blik op het gelaat van de amazone, sloeg zijn rechterbeen over de rug van het grote paard en liet zich op de grond glijden, niet zonder gevaar voor zijn hoge hoed, die hij nog op het laatste ogenblik voor een val wist te behoeden.

Hij liet het paard waar het was, liep naar de plaats, waar de karwats lag, nam het rijzweepje op en reikte het met een buiging over.

De zogenaamde renstalbezitter keek

met een zuur gelaat toe, maar de amazone neeg allerbevalligst en zei met haar fijn, hoog stemmetje:

— Ik dank u duizendmaal, mijnheer.

— O, het was een geringe moeite, signora, zei hij in buitengewoon slecht Engels, terwijl hij nogmaals zijn hoed afnam.

Toen wendde hij zich weer naar zijn paard, dat rustig op dezelfde plaats was blijven staan.

Bartini trad er op toe en greep de zadelknop.

Maar deze beweging deed hem de ontzaglijke hoogte van het dier eerst goed beseffen en hij aarzelde even.

Toen tilde hij de linkervoet op, met de bedoeling door middel van de stijgbeugel op te stijgen.

Zo ver kwam het echter niet.

Het paard scheen van dit getreuzel ineens genoeg te hebben.

Het schudde de kop eens en deed een paar stappen voorwaarts.

In allerijl moest Bartini zijn steunpunt los laten, waarbij zijn hoed opnieuw groot gevaar liep.

Toen wierp hij een snelle blik achter zich.

Blijkbaar zocht hij naar de groom.

Hij bromde de man op gedemte toon woedend een paar Italiaanse woorden toe.

Deze steeg op zijn beurt af en greep het witte paard bij de toom.

Brand deed alsof hij van dat intermezzo niets gezien had, maar Raffles liet een spottend lachje horen.

— Waarde heer, zei hij, ik ben u dankbaar voor de dienst, die gij aan mijn echtgenote hebt bewezen, maar als gij een goede raad van mij wilt aannemen, kies dan voortaan een kleiner paard. Dit dier is tweemaal te groot voor u. Gij zoudt misschien beter doen als gij u een Shetlandse poney aanschafte. Ik heb verstand van paarden en ik weet wat ik zeg.

De Italiaanse tenor was door deze onverwachte toespraak zo verbluft, dat hij in het eerst geen woord kon uitbrengen en stokstijf naast zijn paard bleef staan.

Maar de amazone kwam hem te hulp.

Met haar liefste stemmetje zei zij:

— Geef u niet zoveel moeite signor Bartini en let maar niet op wat mijn man zegt.

De tenor wierp de gewaande amazone een blik toe, keek haar zogenaamde man woedend aan en vroeg toen ver-rast:

— Gij kent mij, signora?

— Wie zou u niet kennen? Ik ben natuurlijk gisteravond aanwezig geweest bij de première van de Covent Garden Opera.

Bartini boog gevleid.

Hij wierp een vurige blik uit zijn zwarte ogen op de amazone en zei:

— Ik hoop, dat gij u de gang naar de opera niet beklaagd hebt.

— Hoe kunt gij dat veronderstellen? Ik heb genoten als nooit te voren. En ik kan u niet zeggen, hoe het mij verheugt dat het toeval ons met u in kennis heeft gebracht. Hoe jammer dat gij weer zo spoedig vertrekt.

— Over drie dagen, signora, zei de Italiaan haastig.

— O, maar dan hebt gij ook nog wel gelegenheid ons een bezoek te komen brengen, signor Bartini, zei de amazone, terwijl zij Bartini vriendelijk toelachte.

— Daar zal signor Bartini maar weinig tijd voor hebben, zei de renstalbezitter brommend.

Een verwijtende blik uit de ogen van zijn zogenaamde echtgenote legde hem het zwijgen op.

— Dat hoop ik toch niet, signor Bartini? vroeg zij, terwijl zij zich voorover boog om de Italiaan onderzoekend aan te zien.

— Ik heb het weliswaar tamelijk druk, signora, maar het zal mij een groot genoegen zijn mijn opwachting bij u te komen maken, luidde het antwoord.

— Als gij kunt, kom dan hedenmiddag?

— Zeer goed, signora, hedenmiddag. Plotseling scheen Brand iets in te vallen.

— Dat is waar, klonk zijn hoge stem, gij weet nog niet eens wie wij zijn.

Weer kwam Raffles tussenbeiden.

— Mijn naam is Joseph Adams, zei hij brommend. Wij wonen in de Oxfordstreet no. 21.

De Italiaan had een notitieboekje te voorschijn gehaald en noteerde het adres.

De Italiaan wierp de bevallige amazone een hartstochtelijke blik toe, nam zijn glanzende hoge hoed af en boog diep.

— Tot weerziens dus, signor Bartini, klonk het zilveren stemmetje van de amazone.

— A rivederci, signora, antwoordde de Italiaan.

De echtgenoot van de amazone lichtte even zijn hoed en reed weg.

Nadat zij een tiental meters verder waren wendde Brand de blik achterwaarts en zag juist hoe de Italiaanse tenor wanhopige pogingen deed om met de hulp van zijn bediende weer óp de rug van zijn onmetelijk paard te klimmen.

De jongeman kon slechts met moeite een lachbui weerhouden.

Raffles wierp hem een strenge blik toe, en zei:

— Blijf, als ik je verzoeken mag, in je rol, amice. Het gaat nu opperbest, maar alles zou bedorven zijn als de Italiaan zag dat je hem voor de mal hield, want er is geen enkel teder gevoel tegen spot bestand.

HOOFDSTUK IV

DE MIJN WORDT AANGELEGD

Raffles bezat in de Oxfordstreet een van die vele huizen, die hem steeds van groot nut waren bij de ten uitvoerlegging van plannen, zoals hij er nu een op touw had.

De meeste tijd van het jaar stond zo'n huis leeg.

In de portierswoning huisde dan een oude huisbewaarder, die niet beter wist, of het huis behoorde aan de heer Joseph Adams, renstalbezitter en handelaar in paarden, die echter meestal op een zijner hoeven in Sussex woonde.

Wanneer Raffles dit noodzakelijk achtte en voornemens was het huis gedurende enige dagen te betrekken, dan zond hij de oude man een telegram, de hoezen werden van de meubels genomen, een paar schoonmaaksters togen aan het werk en reeds een paar uren later kon de woning betrokken worden.

Zo was het ook nu gegaan.

Toen Brand en Raffles, nog altijd goed vermomd, vroeg in de namiddag het huis betraden, vonden zij alles gereed.

De dochter van de huisbewaarder fungeerde zoals gewoonlijk als hulp in

de huishouding.

De twee vrienden gingen zich aanstonds verkleeden waartoe de ruim voorziene garderobe hun volop gelegenheid verschaftte.

Brand legde het amazonekleed af en stak zich in een sierlijk toilet.

Raffles verwisselde op zijn beurt zijn rijkostuum tegen een jacquet.

— Kan het er zo mee door? vroeg Brand, nadat hij de laatste hand aan zijn toilet had gelegd.

— Voortreffelijk, antwoordde Raffles vol bewondering. Als ik niet wist dat jij het was zou ik je voor een aantrekkelijke vrouw aanzien.

Brand slaakte een zucht.

— Dank je wel voor het compliment maar ik wilde toch wel dat het allemaal goed en wel achter de rug was, zei hij.

— Kom, beschouw het maar als een goede grap, troostte Raffles hem. Ik zal eens gaan zien of alles voor de feestelijke ontvangst in orde is.

In de kleine ontvangsalon ontvingen de beide vrienden even later de Italiaan.

Hij droeg een parelgrijze pantalon, een licht kleurig vest en een keurig gesneden jacquet, met een orchidee in het knoopsgat.

Zijn dikke handen staken in kanariegele handschoenen.

De zogenaamde Mrs. Adams ontving hem zeer vriendelijk, maar haar ega scheen de eer van het bezoek niet op hoge prijs te stellen.

Hij was tamelijk stil en scheen zich, om het kort en krachtig te zeggen, gruwelijk te vervelen.

Het gesprek tussen zijn echtgenote en de Italiaan vlotte uitstekend.

Beiden bleken van dezelfde muziek te houden.

Beiden kenden dezelfde steden van Italië.

En de Italiaan was in de wolken toen hij tot de ontdekking kwam, dat zijn gastvrouw zeer goed Italiaans sprak.

Vol innerlijke vreugde zag Raffles dat Bartini als een blinde in de strik liep, die voor hem was gespannen.

Nu en dan verliet Raffles onder een of ander voorwendsel het vertrek.

En telkens als hij terugkwam ontdekte hij dat de Italiaan plotseling ophield met spreken, soms midden in een zin, en blijkbaar over een ander onderwerp begon, terwijl de gewaande jonge vrouw met neergeslagen ogen zat te luisteren.

Intussen waren het voor de arme Charles Brand zeer onaangename ogenblikken.

Het was hem maar al te duidelijk dat hij, als de vrouw van Joseph Adams een overweldigende indruk op de tenor had gemaakt.

Toch viel hij geen ogenblik uit zijn rol.

Toen de Italiaan afscheid nam, scheen hij in zaligheid te zwemmen.

Raffles keek de man met een glimlach door het raam na, maar Brand rukte zich met een woedende beweging de pruik van het hoofd, en de rokken van zijn lijf en begon met grote stappen het vertrek op en neer te lopen.

— Grote goden, riep hij. Ik houd het nooit uit.

— Kom, kom, je overdrijft, voegde

Raffles hem toe. Als je nu al klaagt wat zal het dan niet worden, als je met de man moet souperen.

Brand bleef midden in zijn wandeling staan.

— Souperen? herhaalde hij toonloos, en met zijn gewone stem die zonderling contrasteerde met zijn gelaat. Wat bedoel je?

Raffles fronste enigszins ongeduldig de wenkbrauwen.

— Kom, kom, houd je niet van de domme. Ik hoop dat je onze plannen niet ter elfder ure in duigen laat vallen. Je bent toch onze afspraak niet vergeten? Je moet de man het sleuteltje van zijn safe weten te ontfutselen en vervangen door een ander, dat ik morgen zal maken.

Brand liet zich in een stoel vallen.

— Ook dat nog, bromde hij.

Raffles haalde de schouders op.

— Wat ben je toch een rare vent je deinst er niet voor terug met het geweer in de hand een leeuw tegemoet te treden, en je bent bang voor die Italiaan? Kom nou.

— Hij is erger dan een leeuw, riep Brand uit. Als je de ogen van de kerel gezien had.

Maar Raffles deed alsof hij niets gehoord had.

— Heb je hem gezegd, dat we morgen weer naar hem gaan luisteren?

Brand knikte bevestigend.

— En wat zei hij?

— Hij heeft ons beiden te souperen gevraagd.

— Fijn. Dat is juist wat we hebben moeten. Morgen herhalen we het spelletje, maar dan ben ik er niet bij. Laat de man een paar glazen wijn te veel drinken, de rest is kinderspel voor je.

Brand balde de vuisten en zei:

— Ik verzeker je dat hij, als ons plan slaagt, nog niet van me af is.

— Ik zal je niet tegenhouden, zei Raffles kalm, als je maar zorgt, dat je dat sleuteltje van die dikke Don Juan in handen krijgt.

— Daarvoor zal ik natuurlijk mijn uiterste best doen, zei Brand terwijl hij zuchtend opstond, maar ik kan niet voor de gevolgen instaan. En nu zou ik tot

DE GEDUPEERDE OPERAZANGER

vanavond graag weer Charles Brand zijn, want die vrouwenkieren, daar heb ik mijn buik van vol.

— Ze staan je anders voortreffelijk, zei Raffles met een effen gezicht.

Brand ging de kamer uit en deed in het grote slaapvertrek hoed en mantel aan.

Een uur later zaten de beide vrienden in de bibliotheek van het huis in de Cromwellstreet.

Het slechte humeur van Charles Brand scheen geheel verdwenen te zijn, nu hij zich weer in mannenkieren kon bewegen.

In de loop van de namiddag vervaardigde Raffles met weinig moeite een koperen sleuteltje zoals ze meestal gebruikt worden om het deurtje van een loket in een safe te openen.

Hij hield het Brand voor en zei:

— Het is wel een goede imitatie, geloof ik. Het verschil met het echte sleuteltje zal pas aan het licht komen als hij dit probeert.

Brand liet het kleine koperen sleuteltje in zijn zak glijden.

— Maar hoe kom ik het nummer van zijn loket te weten? vroeg hij plotse-ling.

— Dat staat meestal in het sleuteltje gegraveerd, Charles. Als dat echter niet het geval mocht zijn, vertrouw ik op je schrandereheid om het op een andere wijze te weten te komen. En als je dat niet lukt, dan weet ik nog wel een ander middel.

Op een ander onderwerp overgaande, zei Raffles:

— Ik heb vanmiddag in de club iets vernomen, wat je taak veel zal veraan-genamen.

— En dat is? vroeg Brand.

— Bartini heeft inderdaad een wet-tige echtgenote in Milaan.

— Dat dacht ik wel, riep Brand uit.

— En niet alleen een vrouw, maar ook zes kinderen.

— Toe maar, zei Brand. En durft die vent dan nog andere vrouwen het hof maken?

— Och, hij is heus de enige niet. Ik hoop alleen maar, dat uit de klucht geen drama zal komen.

— Hoezo?

— Wel, die Miss Mary Potts is im-mers smoorlijk verliefd op de Italiaan.

— Waarachtig, riep Brand verschrikt uit. Als ze me straks maar niet de ogen uitkrabt.

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Ben je gek? Dat tere poppetje? Als je flink hoest, ligt ze al omver.

— Dat weet ik nog zo net niet, zei Brand, die maar half overtuigd was. Juist magere mensen zijn sanguinisch van aard. Dikke mensen zijn veel ge-moedelijker.

— Laten we vooral niet vergeten, dat kapitein Davies er óók nog is, hernam Raffles bedaard.

— Kapitein Davies? Wat heeft die er mee te maken, vroeg Brand verwon-derd.

— Meer dan je misschien denkt, de man heeft een goed oogje op Miss Potts misschien minder om h  ar, dan wel om de schoonzoon te worden van de ban-kier.

— Hoe weet je dat?

— Het is het praatje in de club, en gisteren heb ik op hem gelet toen hij in de loge van het echtpaar Potts kwam. Hij moet een protégé zijn van Mrs. Bradell.

— Aha. Staan de zaken zo? Ik dacht heus, dat hij een oogje op h  ar had?

— Dat dacht ik oorspronkelijk ook, maar zij schijnt niet genoeg duiten naar zijn zin te hebben.

— Maar dat wordt een heel familie-drama, riep Brand uit.

— Zo... zo... dus die Davies is een fortuinjager?

— Zo vat men het althans in de club op.

— En maakt hij enige kans bij Mary Potts?

— Hoegenaamd niet.

— Als dat maar goed afloopt, her-nam Brand op sombere toon. Ik voor-zie allerlei narigheid.

— Dat zullen we rustig afwachten, amice, ging Raffles kalm voort. In i-eder geval zul je voor je zelf niet behoe-ven bang te zijn.

— Alles goed en wel, maar ik zou

het niet graag op mijn rekening willen hebben, dat Kapitein Davies, die wel een voortreffelijk schutter zal zijn, die Bartini tot een zeef schiet.

— Zover zal het niet komen, hernam Raffles op geruststellende toon. Dan zou de grap wel wat te ver zijn gedreven.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Het wordt langzamerhand tijd om ons te gaan kleden, signora.

— Waar gaan wij eten?

— Vraag je dat nog? Natuurlijk in het hotel waar Bartini logeert.

Na deze woorden verliet Raffles het vertrek om zich in avondtoilet te gaan steken.

Brand begaf zich eveneens naar zijn slaapkamer om daar met tegenzin en een bezwaard hart zijn vrouwenkleren weer aan te trekken.

De twee vrienden verlieten het huis door de poort in de tuinmuur, waar zij zeker waren niet te zullen worden gezien en lieten zich met een taxi naar het Savoy Hotel brengen, waar de beroemde Italiaanse zanger zijn intrek had genomen.

De eetzaal was reeds tamelijk bezet.

De speurende blikken van Raffles hadden echter aldaar de Italiaan ontdekt, die in gezelschap van zijn impressario dineerde, en het binnenkomende paar nog niet had opgemerkt.

Raffles wist het zo aan te leggen, dat zij beiden een plaats vonden aan een nog onbezet tafeltje dicht in de buurt van de operazanger.

Het duurde niet lang of Bartini had hen ook opgemerkt.

Hij stond onmiddellijk op, kwam naar hen toe en maakte Brand in zijn gebroken Engels enige complimenten, die met een betoverend lachje in ontvangst werden genomen.

— Gij herinnert u toch wel onze afspraak, signora? vroeg hij.

— Zou ik die vergeten hebben, mijnheer Bartini? Neen, we rekenen stellig op uw gezelschap na afloop van de voorstelling.

De Italiaan wierp een snelle blik op de gewaande echtgenoot van zijn uitverkorene, die er zwijgend bij zat.

— Houd mijnheer uw echtgenoot van muziek? vroeg hij met een zoetsappig lachje om zijn dikke lippen.

— Ik houd het meest van opera's, mijnheer, luidde het antwoord, waarin paarden voorkomen, zoals «Aida», «Rienzi» en «Mazeppa», maar er is een soort opera die ik boven alle andere stel...

— En mag men weten welke die zijn?

— De opera's, die nog gecomponeerd moeten worden, mijnheer.

Na deze uitspraak nam Raffles het menu ter hand en bekommerde zich verder niet om de operazanger, die hem een ogenblik sprakeloos aankeek, en zich toen fluisterend tot Brand wendde met de vraag:

— Heeft mijnheer uw echtgenoot op elk gebied van kunst zulke krasse meningen, signora?

Brand haalde de schouders op, en wierp de lezende Raffles een minachtende blik toe.

— Mijn echtgenoot stelt alleen belang in paarden, honden en lekker eten en drinken, Bartini.

— En niet in zijn lieve vrouw? fluisterde de Italiaan vol hartstocht.

Brand antwoordde niet, maar de blik die de Italiaan trof sprak boekdelen.

Met het hart van zalige vreugde vervuld, nam de Italiaan afscheid en ging naar zijn tafeltje terug, nadat was afgesproken dat het echtpaar hem na afloop van de voorstelling in een bekend restaurant in de Oxfordstreet zou wachten.

De ober bracht de bestelde schotels en Brand en Raffles gebruikten tamelijk zwijgend het diner, daar zij zeer goed bemerkten, dat de Italiaan bijna geen oog van hen afwendde.

De Italiaan vertrok het eerst, daar hij zich vóór de voorstelling moest gaan kleden, waarna Raffles en Brand ten minste vrijer met elkaar konden spreken.

— Die Italiaan is stapelgek.

Met deze uitspraak leidde Raffles het gesprek in.

— Er komen ongelukken van, let op mijn woorden, merkte Brand op.

— Geen kwestie van, ik ben er óók nog.

— Het is mij onbegrijpelijk dat de man niet ziet, dat hij geen vrouw voor zich heeft.

— Kom, Charles, nu doe je je zelf groot onrecht aan. Je travestie talent is verbazend goed, en er is werkelijk een uitstekend acteur aan je verloren gegaan.

— Meen je dat?

— Heús. Eerlijk waar. Zelfs nu ik vlak tegen over je zit en weet wie je bent, moet ik van tijd tot tijd mijn ogen uitwrijven. En het vreemde is, dat je in het gewone leven juist niets verwijfde over je hebt. Maar kom, nu wordt het ook voor ons tijd om te vertrekken.

Na met de ober te hebben afgerekend werd deze het verzoek gedaan een taxi te bestellen en even later waren de beide vrienden op weg naar het operagebouw.

Ook ditmaal was de zaal weer geheel uitverkocht.

Thans werd « Faust » opgevoerd.

De zaal bood dezelfde schitterende aanblik als de vorige avond.

Drie loges van de twee vrienden verwijderd was de gehele familie Potts gezeten, vader moeder en dochter.

En in de loge daarnaast zat Mrs. kapitein Davies.

Raffles had dit alles met één oogopslag gezien.

Brand wendde zich naar Raffles om en zei fluisterend achter zijn waaier :

— Weet je wat mij daar invalt? Wij zitten in de loge van Lord Aberdeen.

— Wat zou dat? Die geeft zijn loge immers herhaaldelijk aan vrienden in bruikleen.

Op dat punt gerustgesteld, vestigde Brand nu zijn aandacht op het toneel, want juist ging het scherm omhoog.

Toen het weer licht in de zaal werd, zag Raffles dat Kapitein Davies in de loge van de Potts was overgegaan.

Hij boog zich naar Brand over en fluisterde:

— Hij voelt zich daar helemaal thuis, merk je wel?

— Mogelijk, maar Mary Potts schijnt hem toch niet biezonder vriendschappelijk gezind te zijn. Zij gunt de man ternauwernood een blik.

HOOFDSTUK V

EEN VERRASSING

Na afloop van de voorstelling begaven Raffles en Brand zich naar het restaurant in de Oxfordstreet, waar het souper zou gebruikt worden.

Zij keken enigszins verwonderd op toen zij ternauwernood vijf minuten later Mary Potts zagen binnentreden, vergezeld door haar ouders.

Maar hun verwondering nam nog toe, toen de deur nogmaals openging en toegang verschafte aan kapitein Davies.

Raffles en Brand keken elkaar verwonderd aan.

— Het lijkt wel een beetje op « Midzomernachtdroom » van Shakespeare, merkte Raffles zachtjes op. Daarin lopen de geliefden elkander ook voortdurend na.

— Ja, gaf Brand toe, maar er is een klein verschil: Een van de geliefden schijnt het niet erg op prijs te stellen dat zij wordt nagelopen. Moet je eens zien, onze kapitein kijkt rond en stevent nu lijnrecht op het tafeltje van de bankiersfamilie af.

Hij schijnt dus ernstige bedoelingen te hebben.

— Zou men niet ernstig zijn tegenover een goed gevulde brandkast? vroeg Raffles spottend.

— Papa en mama Potts schijnen nogal met de jonge kapitein ingenomen te zijn.

— Die indruk kreeg ik ook.

— Kijk, nu maakt hij een diepe bui-

ging, en waarachtig, nu neemt hij aan hun tafeltje plaats.

Op dat ogenblik kwam de ober om de bestelling te noteren.

Nadat Raffles met verfijnde smaak het souper uitgezocht had, vroeg hij:

— Ken je mijnheer Bartini, ober?

— Als hij in Londen is, komt hij hier dikwijls, mijnheer.

— Verzoek hem dan aan ons tafeltje, zodra je hem ziet; wil je?

— Ik zal er voor zorgen, mijnheer.

Raffles en Brand zaten achter enige palmen verborgen en konden in een grote spiegel duidelijk het tafeltje van de familie Potts waarnemen.

Zij moesten bijna een half uur wachten voor de Italiaan eindelijk binnenkwam.

Met een glans van vreugde op zijn pafferig gelaat kwam hij naar de twee vrienden toe.

Raffles ontving hem tamelijk onverschillig, maar de zogenaamde mevrouw Adams was een en al beminnelijkheid.

Alvorens te gaan zitten, wierp Bartini snel een blik om zich heen, waarna zijn ogen gevestigd bleven op het kleine groepje aan het tafeltje van de bankier.

Bartini was vol uitgezochte attenties voor de jonge vrouw aan zijn zijde, en richtte tot Raffles niet vaker het woord dan noodzakelijk was om niet onbeleefd te schijnen.

Tegen het dessert vroeg de operazanger:

— Gij reist zeker veel voor uw beroep, mijnheer Adams?

— Meer dan mij lief is, mijnheer, bromde Raffles.

Hij wierp een blik op zijn polshorloge en vervolgde:

— Als gij mij de gulle waarheid vraagt, zou ik het niet al te laat willen maken; ik moet morgenochtend om zeven uur op. Om half negen vertrekt mijn trein naar Schotland, waar ik een volle week zal moeten blijven.

De Italiaan wierp een snelle blik op Brand, die met voorgewende verlegenheid het hoofd afwendde.

Er verscheen een uitdrukking van zegenpraal in de donkere ogen van de

tenor.

Hij wist zich echter te beheersen en zei:

— Dat zullen onplezierige dagen voor mevrouw uw echtgenote zijn.

Raffles haalde onverschillig de schouders op.

— Zij is er aan gewend, zei hij. Bovendien heeft zij veel vrienden en kennissen.

Gedurende dit korte gesprek had Raffles herhaaldelijk een blik naar het tafeltje van de Potts geworpen, waarbij hij had opgemerkt, dat Mary Potts bijna geen blik van de Italiaan afhield.

Blijkbaar werd het arme kind verteerd door jalouzie.

Brand had een binnenpretje, maar in de grond van zijn hart voelde hij toch medelijden met het arme kind, want hij wist maar al te goed dat de Italiaan in het geheel niet op haar lette. De man had alleen maar oog voor de mooie jonge vrouw van zijn gastheer van die avond.

Op zijn beurt scheen kapitein Davies de belangstelling, welke zijn uitverkorene in de Italiaanse opera-artiest stelde, allesbehalve gunstig op te vatten.

Het bleek intussen duidelijk dat de mensen, die in dit familiedrama medespeelden, van elkanders gevoelens volstrekt niet op de hoogte waren.

Raffles had inmiddels een notitieboekje uit zijn zak gehaald, er in gebladerd en wendde zich nu tot Brand, zeggende:

— Houd mijnheer even gezelschap, lieve. Ik moet mijn vriend Green opbellen. Neem mij niet kwalijk, mijnheer Sardine; ik ben aanstonds weer terug.

— Bartini, verbeterde de tenor, terwijl hij een hoge borst opzette.

— Excuseer, dat ik uw naam verhaspelde. Sorry.

Raffles verwijderde zich, en Brand keek hem met de schrik in het hart na.

En daartoe had hij alle redenen, want ternauwernood was Raffles uit het gezicht of de Italiaan opende het vuur uit alle batterijen van zijn min-

ziek hart, en trachtte de vesting stormenderhand te nemen.

Het was voor de arme Brand een zeer onaangenaam kwartier, waar nog bijkwam, dat hij onder het spelen van zijn rol heel goed had opgemerkt dat Mary Potts, die met opzet een andere plaats had opgezocht om hem beter in het oog te houden, voortdurend haar bliken op de Italiaan en op hem zelf gevestigd hield.

Hij slaakte een zucht van verlichting toen hij Raffles zag terugkeren.

Maar toen lag er ook een glans van zegepraal op het dikke gelaat van de zanger.

Hij had de jonge vrouw weten over te halen, dat zij de volgende avond in dit zelfde restaurant in een chambre séparée met hem zou souperen.

Slechts met moeite wist hij zijn opwinding voor de renstalbezitter te verbergen.

Deze scheen echter volstrekt niets te hebben bemerkt.

Hij wendde zich tot zijn gast en zei terwijl hij weer ging zitten:

— Ik hoop dat de tijd u niet te lang gevallen zal zijn, mijnheer Lordini.

— Bartini, verbeterde de zanger, met opeengeklemd tanden.

— U moet mij nog eens excuseren, zei Raffles. Hoe komt het toch dat ik die wereldberoemde naam maar steeds vergeet? Maar nu wordt het toch waarlijk tijd dat wij naar huis gaan. Het is bijna half twee.

Brand stond vlug op, verheugd dat er een einde kwam aan de kwelling.

Op een wenk kwam de kelner met jassen en mantels aandragen.

Toen zij het restaurant verlieten wierpen Raffles en Brand nog een laatste blik op het tafeltje, waaraan de familie Potts gezeten was.

Het jonge meisje keek Brand met een onheilspellende blik in haar fletsblauwe ogen na.

Bij de draaideur van het restaurant nam de Italiaan afscheid, maar niet nadat hij nog een smeltende blik op de jonge vrouw had geworpen.

Hij drukte met een veelzeggend knikje haar hand en wendde zich toen tot

de echtgenoot met de opmerking:

— Ik zal u waarschijnlijk niet meer zien, mijnheer Adams, daar ik reeds lang vertrokken ben, als gij van uw zakenreis terugkeert. Ik hoop echter dat gij een goede herinnering aan mij zult bewaren.

— Ik zal u niet gauw vergeten, mijnheer Macaroni.

— Mijn naam is Bartini, riep de tenor woedend uit.

— Juist, juist, het lag mij op de tong, excuseerde de gewaande Mr. Adams zich onverstoort.

Hij drukte de Italiaan zo stevig de hand, dat deze een kreet van pijn ternauwernood kon weerhouden en stapte daarna met Brand in de bestelde taxi.

Zodra zij uit het gezicht waren liet Brand zich achterover in de kussens vallen en barstte in lachen uit, zodat de tranen hem over de wangen rolden.

— Het doet me genoeg, dat je de zaak van de humoristische kant begint op te vatten, amice, zei Raffles kalm. Dat is ook de enige manier.

— Ik moet echter zeggen dat ik er niet de hele avond zo over gedacht heb, zei Brand. De kerel was stapel gek.

— Zoveel te beter, des te minder last zul je morgen met hem hebben.

— Was dat hele gedoe maar voorbij, zuchtte Brand.

— Het zal alleen van je eigen handigheid afhangen of het kort of lang duurt, beweerde Raffles.

— En wat doe jij morgen?

— Wel morgen ben ik weer Lord Aberdeen. De renstalbezitter Adams heeft afgedaan.

— Dus een der spelers exit, zei Brand.

— Heb je wel op de kleine comedie aan het andere tafeltje gelet?

— En of. Dat arme meisje is smoorlijk verliefd op die zingende dikzak.

— En Davies dan? Hij was woedend en hij zou die tenor graag een pak slaag hebben gegeven.

— Geen wonder. Hij vreest, dat de Italiaan onder zijn duiven schiet.

— Als hij dat denkt, is hij niet goed

wijs, want hij zal toch wel weten, dat Bartini getrouwd is en zes kinderen heeft.

— O, dat behoeft volstrekt geen beletsel te zijn, het is meer gezien dat zo'n rondtrekkende zanger met een half dozijn kinderen een meisje het hoofd op hol maakt.

Toen de chauffeur van de taxi hen afzette voor het huis in de Oxfordstreet snelde Brand naar boven en wierp met een zucht van verlichting de vrouwenkieren van zich af.

Raffles klopte hem bemoedigend op de schouders.

— Nog één keer en het is gedaan.

— Gelukkig. Het hangt me de keel uit.

— Kom, je moest liever trots zijn op de schitterende wijze waarop je je rol speelt. Ik bewonder je. Je falsetstem klinkt juist als die van een vrouw.

De beide vrienden praatten nog even door, werkten hun plan voor de volgende dag wat nader uit en begaven zich toen ter ruste.

De volgende dag stonden zij vroeg op, lieten zich naar de villa in de Cromwellstreet rijden en legden daar hun vermomming af.

Met een waar welbehagen stak Brand dadelijk de grootste sigaar op, die hij kon vinden.

Zij gebruikten gezamenlijk de lunch op het terras van het Hotel Cecil, van waar men een prachtig uitzicht heeft over de Theems tot aan de Tower.

Toen zij opstonden om met de ober af te rekenen, trad er een rijzig man op hen toe gekleed in de uniform van kolonel der Life Guards.

Hij stak Raffles de hand toe en vroeg op vrolijke toon:

— Herkent gij het oude lid van uw Club niet meer, mylord?

Raffles bekeek het gebruikte gezicht van de man tegenover hem wat nauwkeuriger.

Het kwam hem wel bekend voor maar hij aarzelde toch om een naam te noemen.

— Kolonel Lloyd Macky, riep de officier uit. Ik kan het wel begrijpen dat gij mij niet herkent. Ik heb mijn

knevel af laten scheren en ik ben in die vijf jaren van mijne afwezigheid aardig vergrijsd.

Nu schudde Raffles de hem aangeboden hand.

— Excuseer, kolonel, gij zijt inderdaad veel veranderd. Toch schijnt het leven in het buitenland u goed te hebben gedaan. Gij ziet er patent uit.

— Dank u voor het compliment, mylord, dat ik op dezelfde wijze kan beantwoorden; gij zijt echter slechts weinig veranderd, sedert ik u voor het laatst zag.

— Gij zijt hier zeker met verlof, kolonel?

— Neen, mylord, want dan zou ik mij gehaast hebben civiel aan te trekken. Ik ben hier voor dienstzaken. Over twee weken moet ik weer terug.

— Waar ligt uw regiment, als ik vragen mag?

— In Bombay, mylord.

— Wel, dat is toevallig riep Brand uit. Een van uw kapiteins bevindt zich op het ogenblik ook in Londen.

Kolonel Lloyd Macky keek de jongeman enigszins verwonderd aan.

— Een kapitein van de Life Guards?

— Ja zeker, kolonel, Kapitein Davies. Gij moet hem natuurlijk kennen.

De verwonderde uitdrukking op het gebruikte gelaat van de kolonel werd nog sterker.

— Kapitein Davies? Nooit van gehoord, mijnheer Brand. Kunt gij u niet vergissen?

— Geen sprake van, kolonel, liet nu de stem van Raffles zich horen. Kapitein Davies vertoeft sedert een paar weken in Londen. Hij beweert dat hij hier is wegens gezondheidsredenen. He, kijk, daar komt hij zelf aan.

Raffles had goed gezien.

Op dat zelfde ogenblik kwam kapitein Davies de grote eetzaal uit naar het terras, dat op dit moment slechts schaars bezet was.

Hij droeg zijn overjas los over de arm, bleef even op de drempel staan en wierp een blik om zich heen.

Toen bleven zijn ogen gevestigd op het groepje der drie mannen, dicht bij de balustrade.

Hij wilde juist een stap naar voren doen, maar bleef ineens stokstijf staan.

Hij knipperde met zijn ogen, en werd bleek.

— Dat is kapitein Davies, zei Raffles op zachte toon.

De kolonel schudde het hoofd.

— Ik ken mijn kapiteins zeer goed, want ik ben persoonlijk met hen bevriend. Zij hebben mij drie weken geleden uitgeleide gedaan naar de boot, en ik verzeker u dat er niemand bij was, die Davies heette.

— Dat is vreemd, mompelde Raffles in zich zelf.

Daarop vervolgde hij luider:

— Misschien hebben wij de naam verkeerd verstaan. Hij zal misschien gezegd hebben: Duffry, of Davids.

Weer schudde de kolonel het hoofd.

— Neen, mylord. In Bombay zijn er geen kapiteins van die naam, maar wacht even: Daar moet ik het mijne van hebben.

De kolonel stond op het punt om kapitein Davies tegemoet te treden.

Maar deze scheen niet veel lust te hebben zijn superieur af te wachten.

Hij deed of hij de kolonel niet zag, die met grote schreden naar hem toekwam, maakte rechtsomkeert en verdween door de eetzaal.

Kolonel Lloyd Macky bleef even besluiteloos staan, en kwam toen langzaam terug.

— Waar hebt gij die kapitein Davies leren kennen, als ik vragen mag, mylord? vroeg hij.

— Ik meen dat het was ten huize van bankier Potts. Hij was daar geïntroduceerd door Mrs. Bradell.

— Kent gij die dame, mylord?

— Zij behoort tot onze kennissenkring, kolonel.

— Haar naam is dus boven iedere twijfel verheven?

— Absoluut, kolonel. Zij is een vriendelijke dame, en als men haar een verwijt kan doen, dan is het dat van goed gelovigheid.

De kolonel liet een grimmig lachje horen.

— Dat neem ik gaarne op gezag van u aan, mylord. Wil ik u eens wat zeg-

gen? Die kapitein Davies is eenvoudig een bedrieger en avonturier. Ik heb altijd veel belang gesteld in mijn subalterne officieren en allen, zonder uitzondering zijn wij leden van de Militaire Club. Denkt gij nu werkelijk dat ik in mijn kwaliteit van kolonel, dat wil zeggen van regimentschef, niet eens de namen van die heren zou kennen?

— Inderdaad, kolonel, dat klinkt onwaarschijnlijk.

— Zeg maar onmogelijk, mylord.

Even zwegen de heren, toen vervolgde de kolonel Lloyd Macky:

— Bovendien, als die man niets op zijn kerfstok had en geen oplichter was, waarom nam hij dan zo overhaast de vlucht, toen hij iemand op zich zag afkomen, die hij als zijn onmiddellijke chef toch zeker wel moest kennen?

— Mag ik iets zeggen? vroeg Brand.

Ik geloof, dat die vriend niets anders is dan een ordinaire bruidschatjager.

De kolonel snoof letterlijk van woede.

— Als dat zo is, mylord, als die vent werkelijk 's konings rok voor zijn lage practijken gebruikt, dan zal ik grondig met hem afrekenen, als ik hem ooit in handen krijg.

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op.

— Ik denk wel, dat die kans niet erg groot is, kolonel. De man moet zo even gezien hebben, dat het toeval hem u op zijn weg voerde, en hij zal zich wel haasten het terrein van zijn werkzaamheden zo spoedig mogelijk te verplaatsen.

— Natuurlijk, riep Charles uit. De grond zal hem nu wel te heet onder de voeten zijn geworden.

— Dan mag hij zijn goed gesternte danken als hij dat nieuwe terrein veilig bereikt, hernam de kolonel woedend.

Hij stak Raffles de hand toe en zei:

— Ik ben nu wat opgewonden en zou geen aangenaam gezelschap voor u zijn. Ik ga nu dit geval onmiddellijk bij de politie aangeven. Zijt gij nog steeds vice-voorzitter van de Windsor Club, mylord?

— Ja, kolonel, elk jaar word ik her-

kozen. De leden schijnen mij teder te beminnen en ik laat het mij maar aanleunen.

— Dan hoop ik u spoedig op de Club terug te zien en u te kunnen mededelen, dat wij die bedrieger bij de lurven hebben kunnen pakken.

De kolonel schudde de beide mannen nogmaals de hand en marcheerde met fiere ruiterspas weg.

Raffles en Brand keken hem even na en keken elkander vragend aan.

— Die brave kolonel is wel erg gebeten op mensen, die in de huid van een

ander kruipen, zei Raffles op gedempte toon.

— Geweldig, gaf Brand meewarig toe, terwijl hij Raffles een schuinse blik toewierp. Ik ken twee mensen, die wel totaal uit de gratie bij hem zouden raken, als hij wist wie ze waren.

— Het is maar gelukkig, dat hij het niet weet, hernam Raffles op droge toon.

— Zou hij die bruidschatjager nog te pakken krijgen?

— Ik weet het niet, maar ik vrees dat het hem niet zal lukken.

HOOFDSTUK VI

DE MIJN SPRINGT VERKEERD

Enige uren later, nadat Raffles en Brand op hun gemak hadden gedineerd, waren zij naar het operagebouw in Covent Garden gegaan, waar « Tannhau-ser » werd opgevoerd; ditmaal echter niet als Adams en echtgenote, maar als Lord William Aberdeen en zijn vriend en medewerker Charles Brand.

Het was hun aanstonds opgevallen, dat Mrs. Bradell alleen in haar loge zat.

De familie Potts was ook weer aanwezig en het scheen wel alsof Mary zich in een veel betere stemming bevond, ten eerste omdat zij verlost was van het gezelschap van kapitein Davies en ten tweede, omdat zij de bevallige jonge vrouw niet zag, die gisteravond blijkbaar zulk een grote indruk had gemaakt op de man, die haar hart gestolen had.

Helaas, die goede stemming zou niet van lange duur zijn, want in de pauze ging Brand naar de villa in de Cromwellstreet, ten einde zich daar weer in vrouwekleren te steken.

Toen hij terug was en in de loge van Lord Aberdeen plaats nam, was Raffles verdwenen.

Onmiddellijk voelde Brand de blik van Mary Potts vol haat en jalouzie op zich rusten.

Brand slaakte een zucht.

— Arme meid, bromde hij in zichzelf en toch is het mijn schuld niet. Het komt allemaal voor rekening van die dikke operazanger.

Mary Potts keek bijna niet meer naar het toneel, zelfs toen haar afgod verscheen, gehuld in zijn pij en leunend op zijn pelgrimsstaf om te zingen van zijn wederwaardigheden in Rome.

De tenor scheen uitstekende ogen te hebben, want zelfs in het half duister van de loge scheen hij mevrouw Adams te hebben herkend.

Toen het scherm voor de zesde maal werd opgehaald te midden van een ooverdovend applaus, boog Bartini zeer opvallend in de richting van mevrouw Adams.

Van de arme Mary Potts echter nam hij in het geheel geen notitie.

Na de voorstelling, liet Brand zich in zijn eentje in een taxi naar het restaurant in de Oxfordstreet brengen.

Tot het laatste ogenblik had hij de ogen van de dochter van de bankier op zich voelen rusten, maar hij was daar allesbehalve verheugd over.

Een somber voorgevoel zei hem, dat de zaken een verkeerde loop namen.

Hij zette zich aan een tafeltje, zo ver mogelijk van de ingang en wachtte

daar gelaten de komende dingen af.

Lang behoefde hij niet te wachten, want hij zat nauwelijks vijf minuten of daar kwam Mary Potts binnen, vergezeld door haar vader en moeder.

Het duurde niet lang of het meisje had haar gewaande medeminnares in het oog gekregen.

Een ogenblik dacht Brand er sterk over eenvoudig op te staan en weg te gaan.

Hij begreep evenwel dat Raffles er niet de man naar was, om genoegen te nemen met een verontschuldiging, waarover hij zeker de schouders zou ophalen.

En dus bleef Brand noodgedwongen op zijn post.

Een kwartier later trad Bartini het restaurant binnen.

Hij zocht met zijn ogen even rond in de zaal, nam toen vluchtig zijn hoed af voor de bankier en diens vrouw en dochter en stevende toen met een verheerlijkt gelaat naar het tafeltje, waaraan zijn Dulcinea hem wachtte.

Hij kuste haar galant de vingertoppen en zei:

— Ik weet niet hoe ik u danken moet signora, dat gij aan mijn verzoek gehoor hebt gegeven.

— Ja, dat had ik u beloofd, maar wat ik doe is eigenlijk heel onvoorzichtig, signor zei Brand terwijl zij zijn hand haastig terugtrok.

— Kom, uw man is immers de stad uit, fluisterde Bartini.

— Inderdaad, maar het zou de eerste keer niet zijn, als hij onverwacht terugkwam.

— Ik hoop, dat hij zoveel zaken moet afhandelen, dat hij daar zelfs niet over kan denken.

Toen de ober verscheen, en de spijslijst en wijnkaart aanbood, schudde de Italiaan het hoofd en zei fluisterend:

— Wij willen afzonderlijk souperen, ober.

— Tot uw dienst, signor, antwoordde deze, terwijl hij snel zijn blikken naar de jonge vrouw wendde.

— Hebt gij een goede chambre séparée?

— Ja zeker, signor. Wilt u mij maar

volgen.

De Italiaan trad op Brand toe, en bood hem met een hoffelijk gebaar de arm.

Schijnbaar verrast stond Brand op. — Waarheen wilt gij mij geleiden, mijnheer?

— Naar een plek, liefste, waar geen vreemde ogen het kunnen aanschouwen als ik datgene wil zeggen, hetgeen mijn hart reeds zolang bezwaart.

— Dat is zeer dichterlijk uitgedrukt, mijnheer Bartini, maar wij kennen elkaar pas sedert enkele dagen.

— Wat doet de tijd er toe, Signora? Het is mij alsof ik u al eeuwig liefheb.

— Dat moet ik zeker als een compliment opvatten? zei Brand.

— Ik verzeker u, dat het er geen is, zei de tenor verlegen. Gij moet mij verontschuldigen, ik ben niet zeer doorkneet in de Engelse taal.

Brand legde zijn hand op de nog steeds uitgestoken arm van de Italiaan, die hij met een zwaar gemoed volgde naar een keurig ingerichte chambre séparée, waarvan de deur op een brede gang uitkwam.

De tafel was keurig gedekt voor twee personen.

De Italiaan ontdeed Brand van de lange avondmantel, legde deze over zijn arm, en staarde zijn partner met enigszins schuin geheven hoofd vol bewondering aan.

— Gij zijt schoon als een Italiaanse nacht, signora, zei hij.

Brand had veel lust de vent op zijn bol gezicht te slaan, maar hij beheerste zich, en beiden namen nu plaats, waarna de Italiaan het menu samenstelde.

Toen zij alleen waren zei de Italiaan:

— Ik heb u pas laat in uw loge zien binnenkomen, signora.

— Ik was tot mijn spijt verhinderd, eerder te komen, signor Bartini.

— Maar waarom zegt gij toch altijd signor? schat van mijn hart? Ik heet Orlando. Of staat u die naam niet aan?

De tenor wilde juist zijn vlezige hand dwars over de tafel naar zijn amante uitsteken, toen de deur na een bescheiden kloppje weer geopend werd en de

ober binnentrad, beladen met de bestelde schotels, benevens een paar flessen wijn.

Zonder een woord te spreken, kalm en geruisloos, plaatste hij een en ander op tafel.

Toen hij daarmee klaar was, zei Bartini:

— Wij kunnen het nu wel alleen af, ober. Je hoeft niet terug te komen voor ik voor de koffie bel.

De goed gedresseerde ober maakte een stomme buiging en verdween.

De deur werd discreet gesloten en meteen trok Bartini zijn stoel met een ruk dicht bij die van Brand.

De jongeman tastte in zijn avondtasje naar het kleine flaconnetje, dat een bedwelmende vloeistof bevatte om zich te overtuigen, dat het nog op zijn plaats was.

Dat stelde hem althans een weinig gerust.

Bovendien was hij vastbesloten van zijn vuisten gebruik te maken als de verliefde operazanger de betuigingen van zijn liefde wellicht wat al te ver zou willen drijven.

De Italiaan scheen inderdaad vlug en onvervaard op zijn doel te willen afgaan.

Tussen de wijnflessen en glazen door greep hij de hand van zijn schone partner en vroeg:

— Heeft mijn zang u kunnen bekoren, liefste?

— O, ja, signor Bartini, antwoordde Brand terwijl hij zijn hand los wong. Ik heb er werkelijk van genoten en het spijt mij, dat uw gastvoorstellingen zo gauw ten einde lopen.

Het was er de loze guit slechts om te doen, tijd te winnen.

Hij wachtte slechts op een ogenblik om ongemerkt de inhoud van zijn flacon in het glas van de tenor te kunnen ledigen, waardoor deze spoedig stomdronken zou zijn.

— Heeft de ober geen sigaretten neergezet? vroeg Brand op een ander onderwerp overgaande.

— Neen, en tot mijn spijt heb ik er ook geen bij me, want ik rook maar heel zelden, om mijn keel niet te irri-

teren. Zal ik de ober bellen, om een pakje te brengen, lieveling?

— Niet nodig, signor, ik heb nog een onaangebroken doosje in de zak van mijn mantel. Zoudt gij zo goed willen zijn mij dat te geven?

Bartini stond op om aan het verzoek te voldoen.

Terwijl hij met zijn rug naar Brand toestond haalde deze vlug het flaconnetje te voorschijn en goot de inhoud in het glas, dat de Italiaan reeds had volgeschonken.

Op ditzelfde ogenblik werd de deur met een ruk geopend.

Brand had nog juist gelegenheid, het flaconnetje weg te moffelen.

Op de drempel stond Mary Potts.

Haar gelaat was door felle jalouzie vertrokken en doodsbleek.

Haar neusvleugels trilden en haar anders zo fletse ogen schoten vonken.

Bartini had zich verschrikt omgewend en staarde nu met zijn uitpuliende ogen en met open mond de binnenkomende aan.

— Waaraan dank ik het genoegen van uw bezoek, miss Potts? stotterde hij, terwijl hij verlegen met zijn servet zwaaide, en blijkbaar niet wist wat hij met het doosje sigaretten moest aanvangen.

Achter haar, in de deuropening, was het verschrikte gelaat van de ober zichtbaar, die haar blijkbaar de weg had willen versperren.

Het jonge meisje scheen zelf wel in te zien dat zij hoog spel speelde, maar haar dwaze liefde voor de Italiaanse tenor verjoeg alle andere overwegingen.

Zij kwam nog een stap nader, en siste toen haar gewaande mede-minnares toe:

— Het staat u mooi, mevrouw Adams om van de afwezigheid van uw man, dusdanig te profiteren.

Hij vouwde de handen smekend en zei met trillende stem:

— Ik smeek u, miss Potts, verraad mij niet. Mijn man zou mij vermoorden.

Mary Potts liet een schamper lachje horen.

— Dat zou je wel willen, trouweloos

schepsel, riep zij op woeste toon. Neen, madam, je man zal het weten, dat je bij nacht en ontij soupeert met operazangers en wie weet met wie nog meer.

— Heb medelijden, miss, jammerde hij.

Maar de dochter van de bankier bleek omvermurwbaar.

Zij kwam nog een stap naderbij en wees dreigend naar het glas wijn van de tenor.

— Wat hebt gij daar in gedaan? vroeg zij.

Nu begon Brand te beseffen dat de toestand een verkeerde wending nam.

Er viel niet aan te twifelen, Mary Potts had door het sleutelgat geloerd en gezien hoe hij de inhoud van het flaconnetje in het glas goot.

Hij begreep dat alleen brutaliteit hem hier kon redden, want de tenor was nu ook opmerkzaam geworden.

Hij keek van de een naar de ander en verschoot van kleur.

Brand haalde minachtend de schouders op.

— Uw betichting raakt kant noch wal, Miss Potts, zei hij. Wat zou ik in dat glas gedaan hebben?

— Ontkennen baat u niet, ik heb het gezien.

Het beste bewijs is, dat gij die wijn niet durft drinken.

Met een gebiedend gebaar wees de dochter van de bankier naar het glas.

— Ik zal u overtuigen, signor Bartini, dat deze dame mij vals beschuldigt. Ik ledig dit glas op uw welzijn.

Brand bracht het glas aan zijn lippen, nam er enkele teugen uit en zette het weer op de tafel.

Hij veegde zich met een kanten zakdoekje de lippen af, maar zoog te gelijkertijd de inhoud van het kleine flesje op, dat hij in die zakdoek verborgen had.

Hij wist nu dat hij even nuchter zou blijven als wanneer hij schoon water gedronken had.

Met een blik als van een tijgerin, in haar fletsblauwe ogen, had Mary Potts al zijn bewegingen gevolgd.

Zo bleef het groepje bijna vijf minuten onbeweeglijk staan.

Brand was de eerste die sprak.

Hij wendde zich tot de tenor en zei:

— Gij ziet nu wel signor Bartini, dat deze dame mij op schandelijke wijze beticht heeft. Ik begrijp niet, dat gij dat duldt en eis voldoening.

— Die zult gij aanstonds hebben, liefste, zei de tenor, in de hoogste mate verstoord over dit intermezzo.

Hij wendde zich tot Miss Potts, wees met een dramatisch gebaar naar de deur en zei:

— Mag ik u verzoeken dit vertrek onmiddellijk te verlaten? Uw aanwezigheid hier wordt niet op prijs gesteld.

Mary Potts stiet een kreet uit als van een gewond dier.

Zij drukte de hand op het hart en riep uit:

— Dat is dus uw dankbaarheid. Dat is dus de dank, dat ik mijn vader bewogen heb, u vijf procent rente uit te betalen voor de onnozele twintig duizend pond sterling, welke gij op de bank gedeponereerd hebt.

Brand stond er verbluft van, dat het dwaze meisje op zulk een zonderlinge wijze haar liefde en de bankzaken van haar vader dooreenhaspelde maar hij zei niets.

Hij hoopte alleen dat het incident gauw zou geëindigd zijn, daar anders zijn onderneming hopeloos gevaar zou lopen.

Maar nu was het onzeker, dat Bartini dronken zou worden van het restje wijn, dat hij in het glas had achtergelaten, terwijl het flaconnetje met zijn bedwelmende inhoud zo goed als geheel leeg was.

Bartini had met gefronst voorhoofd toegeluisterd.

— Het spijt mij zeer Miss Potts, dat gij mij op dit ogenblik aan geldzaken herinnert. Ik wist niet, dat ik een gunst aan u te danken had, maar als ik het geweten had...

— Wat dan? vroeg Miss Potts ademloos.

— Dan zou ik waarschijnlijk naar een andere bank zijn gegaan.

— O, dat is te veel, kreunde het ongelukkige meisje. Gij geeft dus niets om mij, Orlando?

De tenor, die zich zo plotseling bij zijn voornaam hoorde aanspreken, trok zijn wenkbrauwen op en zei:

— Ik begrijp niet goed wat gij bedoelt, miss. Ik geloof niet dat wij hadden afgesproken dat wij elkander bij de voornaam zouden noemen. Ik weet alleen maar, dat ik niet weet wat gij eigenlijk van mij wilt.

— Dat weet hij niet, riep Mary Potts dramatisch uit. Weet gij niet, wreedaardig monster, weet gij niet dat ik u liefheb met geheel mijn hart en u dat duidelijk te verstaan heb gegeven.

De tenor week achteruit alsof hij door een slang gebeten was.

Toen kwam hij vlak voor de dochter van de bankier staan en zei kortaf:

— Miss Potts, hetgeen gij daar zegt, is zeer vleierend voor mij. Ik kan er echter niet op ingaan, want ik zou nooit met u kunnen trouwen.

— Waarom niet? Wie belet het u?

— De wet, Miss Potts. Ook in mijn land is bigamie strafbaar gesteld. Ik heb een vrouw en zes kinderen, waarvan de oudste negentien jaar is en twee maanden geleden onder de wapens is geroepen.

Dat was te veel voor de arme Miss Potts.

Zij keek de man, die zij gemeend had, haar hart te kunnen schenken, even met glazige ogen aan, wankelde naar een stoel en viel volgens alle regelen der kunst flauw.

HOOFDSTUK VII

EEN NIEUWE POGING

Raffles zat in de bibliotheek van zijn huis een sigaar te roken, onder het lezen van het laatste nummer van de «Times».

Het was ongeveer een uur na middernacht, toen zijn scherp oor de kleine deur in de parkmuur hoorde opengaan.

Verrast stond Raffles op.

— Dat is gauw, bromde hij in zichzelf. Dat heeft hij kranig gedaan.

Hij legde het blad op de tafel en keek naar de deur, want er naderden snelle voetstappen.

Het volgende ogenblik werd de deur opengegooid en kwam Brand, alias Mevrouw Adams, alles behalve elegant het vertrek binnen.

Hij wierp de deur achter zich dicht, rukte zich de pruik van het hoofd en liet zich luid schaterend met zijn benen omhoog in een der gemakkelijke stoelen vallen.

Hij behoefde zich hiervoor niet te generen, want van vrouwelijke dessous had hij afgezien.

Raffles was bij hem komen staan en keek glimlachend op hem neer.

— Je hebt dus per slot van rekening je nogal geamuseerd, in de onderneming? vroeg hij, zodra hij zich verstaanbaar kon maken.

Aanstands nam het gezicht van de jonge man een ernstige uitdrukking aan.

Hij knoopte de japon met de opgevulde beha los die hem benauwde, schopte de kleine schoenen met de hoge hakken uit en nam zwijgend een sigaret uit de koker, die Raffles hem voorhield.

— Welnu? Geef je geen antwoord? vroeg Raffles verwonderd. Alles is toch zeker goed gegaan?

— Alles is mislukt.

Raffles fronste de wenkbrauwen.

— Wat vertel je me nou? riep hij uit.

— Ik meen het in volle ernst.

— Maar wat is er dan gebeurd?

— Amor heeft zich met de zaak bemoeid, zei Brand.

Raffles keek zijn vriend enige ogenblikken onderzoekend aan, schoof toen een stoel aan, nam er in plaats en zei kortaf:

— Vertel mij hoe het gegaan is.

— Met genoegen, Edward, en als ik je alles verteld heb, dan zul je me moeten toegeven dat mij geen blaam kan treffen.

En nu vertelde Brand kort en duidelijk wat er voorgevallen was van het ogenblik af, dat hij in de loge had plaatsgenomen, totdat Miss Mary Potts was flauw gevallen.

Raffles had bedaard toegeluisterd zonder Brand een enkele keer in de rede te vallen:

Toen zei hij:

— Ik erken dat de jalouzie van dat verliefde meisje ons lelijke parten heeft gespeeld en dat je op zoiets niet verdacht kon zijn. Wat is er gebeurd, nadat dat dwaze kind flauw viel?

— Wel, geen halve minuut later stond de hele kamer vol kelners, portiers en een paar gasten. Ook de gérant kwam er bij.

Iedereen stad er zijn neus in. De vader en de moeder van het jonge meisje kwamen verschrikt aangelopen er werd een dokter opgebeld en men liep elkan- der geducht in de weg. Van die ver- warring heb ik gebruik gemaakt om het hazenpad te kiezen, want ik begreep nu wel, dat er niet aan te denken viel, mijn voornemen ten uitvoer te brengen.

— Dat spreekt van zelf, zei Raffles met een instemmend hoofdknikje.

— Maar het spreekt ook vanzelf, dat wij het hierbij niet kunnen laten.

Brand keek verbaasd op.

— Hierbij niet kunnen laten, her- haalde hij. Wat bedoel je daar mee?

— Wel, mijn opmerking is maar voor één uitlegging vatbaar, hernam Raffles kalm. Ik bedoel natuurlijk, dat wij iets anders moeten bedenken.

— Maar ik kan nu toch onmogelijk opnieuw een rendez-vous met de zanger afspreken, riep Brand verschrikt uit. Mrs. Adams is nu immers gecompromiteerd, en bovendien overmorgen ver- trekt Bartini.

— Welnu, wij hebben dus nu nog een hele dag voor ons, en een gedeelte van de nacht. Kort en goed, ik moet zijn sleutels hebben.

Brand keek Raffles met wijdgeopen- de ogen aan.

— Ik ben benieuwd, hoe je denkt ze te pakken te krijgen.

— Dat zal ik je vertellen. Wat van- nacht mislukt is, dat moet morgen ge- lukken?

— Dus ik moet nogmaals de rol van Mrs. Adams spelen?

— Neen, maar wel van een andere vrouw.

Van wie nu weer?

— Van een zangeres. Maar kom, ik zal je niet te lang in het onzekere la- ten, amice. Voor mogen staan « Pail- las » en « Cavaleria Rusticana » op het program. De zangeres, die de rol van Nedda moet zingen is van jouw groot- te en heeft ook jouw blauwe ogen. Mor- gen in de loop van de dag ontvoeren wij haar, jij neemt haar plaats in, en dan zul je wel gelegenheid vinden om gedurende de voorstelling in de kleed- kamer van Bartini op de bewuste sleu- tels beslag te leggen.

Simple comme bonjour.

Brand had sprakeloos toegeluisterd.

Eindelijk kon hij er uit brengen:

— Maar dat is gekkenwerk, Edward.

Ten eerste ken ik die rol van Nedda volstrekt niet. Ten tweede heb ik er geen costume voor. Ten derde, zal mijn stem mij dadelijk verraden. Ten vier- de kan Bartini zijn sleutels wel thuis laten. Ten vijfde, zal hij als hij ze mee- brengt, de deur van zijn kleedkamer sluiten... is je dat voldoende?

Raffles had bedaard toegeluisterd.

— Neen, amice. Ik wil die sleutels hebben en daarmee basta.

— Maar mijn stem, jammerde Brand.

— Je stem? Die is van ondergeschikt belang. Je hebt een prachtige falset- stem en trouwens, als je de sleutels eenmaal hebt, en vervangen door de walse, dan kun je je om een voorbeeld te noemen, plotseling ziek melden.

— Maar waarom zal men juist mij nemen als de zangeres niet verschijnt?

— Zij zal je zelf aanbevelen.

— Maar er zal toch een repetitie van moeten plaats hebben.

— De repetitie laten we nog waarne- men door Miss Blount, zo heet de da- me in kwestie.

Brand schudde het hoofd, stond op en zei:

— Maar vertel mij nu eens eerst hoe wij Miss Blount onschadelijk zullen maken?

Raffles dacht even na en antwoordde:

— Dat zal niet zo moeilijk zijn. Toevallig weet ik, dat zij een Morris Minor bezit, een nieuwe, volkomen gelijk aan de Morris, die in de garage van Henderson staat. Als hij die schoonmaakt en oppoetst, is dat wagentje volkomen gelijk aan het hare. Welnu, een van ons zendt de wachtende chauffeur morgennamiddag met een boodschap voor zijn patrones naar het andere einde van Londen, waarna Henderson, die gelukkig wel wat op die man lijkt, zijn plaats inneemt. De rest is kinderspel.

Brand krabde zich achter de oren, en zei:

— Ja zoals jij het vertelt, klinkt het heel eenvoudig.

Raffles wendde zich naar de deur, maar Brand riep hem nog even terug. Er schitterde een schalks licht in de ogen van de jongeman.

— Zeg eens, Edward, ben je van plan naar mijn heerlijk gekweel te komen luisteren?

— Natuurlijk, zei Raffles zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken. Ik zou die voorstelling voor geen goud willen missen.

— Nu, je zult er, geloof ik, geen spijt van hebben, je zult werkelijk iets bijzonders te horen krijgen.

Raffles keek Brand onderzoekend aan.

— Denk er om, geen flauwe kul, hoor. Blijf in je rol.

— Natuurlijk, net zoals nu, zei Brand, met een knipoogje. Hij tilde zijn rokken op, stak zijn handen in zijn broekzakken en marcheerde met dreunende passen de kamer uit.

HOOFDSTUK VIII

DE ONTVOERING

De volgende dag omstreeks twee uur in de namiddag stond voor de artiestenuitgang van het operagebouw een nieuwe Morris Minor geparkeerd.

De chauffeur zat achter het stuurwiel een krantje te lezen.

Hij wilde juist aan iets nieuws beginnen toen hij een man in een overal uit de vestibule zag komen, de trappen afgaan, even rond kijken en toen naar hem toe komen.

De man had een briefje in de hand.

— Zijt gij de chauffeur van Miss Arabella Blount?

— Jawel, hebt u een boodschap?

— Dan moet ik u dit briefje namens uw patrones overhandigen.

De chauffeur nam het briefje onverschillig aan, vouwde het open, las de inhoud en haalde daarop de schouders op.

— Het is nogal naast de deur, bromde hij.

Hij stak het briefje in zijn zak, maakte contact en reed weg, zonder verder notitie van de toneelknecht te nemen.

Brand, de toneelknecht, keek de wegrijdende auto met een eigenaardige blik na en mompelde:

— Jij bent althans voor enige uren van de vlakte broer, en je denkt dat je je patrones pas vanavond van de schouwburg behoeft te halen.

Het minst moeilijke gedeelte is al vast achter de rug.

Hij ging de brede trappen weer op en verdween in de vestibule.

Juist op dat ogenblik kwam de tweede Morris Minor aanrijden, met Henderson achter het stuur.

Nauwelijks stond de wagen stil, of een knappe jonge vrouw met zwart

haar, zwaar geblanket en met een mooi figuur, kwam de treden van het operagebouw af.

Zij liep regelrecht naar de auto, deed het portier open, keek ternauwernood naar de chauffeur en riep deze haastig toe:

— Naar huis, William.

Zij stapte in, trok het portier dicht en liet zich achterover in de kussens vallen.

De auto reed snel weg.

Even later kwam de zogenaamde toneelknecht weer te voorschijn, maar thans uit een zijuitgang.

Hij had zijn overal afgelegd en droeg nu een sportpak.

Snel stak hij de smalle straat over, ging een garage binnen en kwam er met een motorrijwiel uit.

Hij sprong er op met een lenigheid die op routine wees en reed met open knalpot weg in de richting welke de Morris was ingeslagen.

Miss Blount, die gedurende enige tijd een partituur had ingekeken wendde haar blik naar buiten, trok haar wenkbrauwen op en mompelde.

— Wat doet William toch? Hij rijdt beslist om.

Verwonderd en enigszins ongerust liet de zangeres zich in de kussens terug vallen.

Maar plotseling kreeg haar gelaat een angstige uitdrukking.

Zij keek om zich heen en riep toen halffluid:

— Maar, dat is mijn auto niet. Ik mis de kleine spiegel onder de voorruit en ook het kussen voor Fido. Wat moet dat betekenen?

Het volgende ogenblik zou Miss Blount antwoord op deze vraag hebben want ineens voelde zij iets tegen haar voeten en een gedaante kwam onder de achterbank uit, met een zwart halfmasker voor zijn gelaat.

Met een kreet van schrik stak de zangeres haar hand uit naar de kruk van het portier, maar dit bleek onwrikbaar vast te zitten.

Bijna op hetzelfde ogenblik vielen aan weerszijden de gordijntjes neer.

Bleek en bevend viel de jonge vrouw

in de kussens terug.

Zij stak de onbekende man het kleine tasje toe, dat op haar schoot lag en zei met toonloze stem:

— Neem dit; het is alles wat ik bij me heb, ook mijn ringen zitten daar in. Neem het en doe mij geen leed.

Tot haar grote verbazing legde de man de tas weer op haar schoot.

— Lieve Mrs. Blount, zei de gemaskerde man, op beleefde toon, geen haar op mijn hoofd denkt er aan u te beroven of leed te doen. Het spijt mij genoeg dat ik u moest doen schrikken, maar het ging, helaas, niet anders.

— Maar wat wilt gij dan van mij als gij mijn geld niet wilt? vroeg de zangeres.

— Ik kan u mijn plannen helaas niet onthullen, mevrouw, luidde het antwoord. Ik kan alleen zeggen, dat gij voor korte tijd van het toneel moest verdwijnen.

De zangeres keek de vreemdeling onderzoekend én ongerust aan.

— Moet ik verdwijnen? vroeg zij.

— O, slechts heel kort, mevrouw.

— Maar waarom?

— Omdat een ander uw rol vanavond moet innemen.

— Ah, nu begrijp ik het, zei de zangeres op minachtende toon. Een jaloezige collega heeft u op mij afgezonden om vanavond de rol van Nedda te kunnen zingen.

— Gij vergist u, mevrouw, zei de gemaskerde kalm. De rol van Nedda wordt vanavond niet door een vrouw gespeeld.

— Dus gij wilt mij wijsmaken, dat een man de rol van Nedda zal zingen?

— Precies. En mijn enig doel is, Bartini er in te laten lopen. De rest zal u waarschijnlijk weinig interesseren. Ik geloof, dat wij er reeds zijn.

Toen de auto stil stond, bukte Raffles zich en draaide onder de bank een knop om, waardoor het weer mogelijk was de portieren te openen.

Daarop hielp hij de zangeres uitstappen en geleidde haar toen vlug langs een brede trap naar de eerste verdieping van een groot huis in de Buckinghamstreet.

Daar schoof hij haar een stoel toe en zei:

— Een ogenblik, mevrouw. Ik ben aanstonds tot uw dienst. Ik wil er u echter op attent maken, dat van dit vertrek de vensters onwrikbaar met luisen gesloten zijn. Vandaar dat de lampen branden. De enige deur, die gij daar ginds ziet, zal ik enkele ogenblikken moeten sluiten. Gij kunt u echter die tijd ten nutte maken door een briefje te schrijven aan uw impressario, waarin gij onder andere zegt, dat een familiezaak u plotseling naar Frankrijk heeft geroepen en dat gij met de trein van zes uur reeds vertrokken zijt. In datzelfde briefje beveelt gij uw vriendin Mabel Taylor warm aan als uw double oftewel uw plaatsvervangster. Gij zegt, dat zij de rol voortreffelijk kent en dat gij haar zelf wel zult schadeloos stellen. De rest laat ik aan u over.

— En als ik weiger?

— Het spijt mij, mevrouw, maar dan zou ik gedwongen zijn u zo lang hier te houden tot gij tot beter inzichten zijt gekomen.

De zangeres trachtte op het gelaat van Raffles te lezen wat er in hem omging, maar zij zag niets dan de grote bevelende ogen door de gaten van het masker.

— Hier hebt u een vulpenhouder, papier en enveloppen, zei Raffles kortaf en verdween.

Mrs. Blount hoorde hoe de sleutel aan de andere kant van de deur werd omgedraaid, zuchtte en trok de doos met het schrijfpapier naar zich toe.

Zij tikte even met de vulpen tegen haar tanden en begon toen vlug te schrijven.

Intussen had Raffles in het aangrenzende vertrek zich verkleed.

Het masker legde hij echter niet af.

Hij opende de deur en trad het gesloten vertrek binnen, juist toen Mrs. Blount de pen neerlegde.

Zij hief het hoofd op en wierp Raffles een boze blik toe.

Raffles las het briefje gauw over en gaf het de zangeres onmiddellijk hoofdschuddend terug.

— Is het briefje niet goed? vroeg Mrs. Blount.

— Het briefje zelf is heel goed, madam, alleen heb ik iets tegen die vier of vijf woorden in de spaanse taal, die gij met zeer kleine lettertjes in de krul van de hoofdletter B van uw naam hebt geschreven en waarin gij zegt dat de brengster van dit briefje een bedriegster is en dadelijk gearresteerd moet worden.

De zangeres beet zich op de lippen.

Brand was in de deuropening komen staan en had de laatste woorden gehoord.

De stem van Raffles klonk heel koel toen hij zei:

— Gij hebt er uw zaak niet beter op gemaakt, Lieve Mrs. Blount, dergelijke trucjes behoeft gij bij mij niet uit te halen. Dat helpt u niets. Gij moet weten, dat ik mijn talen nog al goed ken en goede ogen heb. Wij zijn nu gewaarschuwd en weten wat ons te doen staat.

Hij wendde zich tot Brand en vroeg op zachte toon:

— Zie je kans haar gelaat te imiteren?

— O, ja best, antwoordde hij haastig. Niets is gemakkelijker. Wij hebben hier alles wat nodig is, schmink, vrouwenkleden en pruiken.

— Goed. Ga je gang en doe het zo vlug je kunt.

Brand ging in de naburige kamer alles halen wat nodig was voor zijn vermomming, zette een spiegel voor zich op tafel, bestudeerde enkele ogenblikken het gelaat tegenover hem en begon zich toen snel te schminken.

Toen hij hiermede gereed was, zijn pruik had opgezet en in het aangrenzende vertrek dameskleden had aange trokken, was de overeenkomst verbluffend.

Zelfs de zangeres uitte een kreet van verrassing.

Raffles trad op haar toe en zei:

— Door uw toedoen, heb ik mijn plan enigszins moeten wijzigen, madam. Gij blijft hier tot morgenochtend tien uur. Daarginds, achter dat gordijn, kunt gij op een voortreffelijk bed van

de vermoeyenissen van dit avontuur uitrusten. In die kast daarginds, bevindt zich een aantal blikken met soep en andere etenswaren, die gij kunt warmen op de primus daarginds en deze tweede kast bevat een aantal boeken en tijdschriften. En nu blijft mij

niets anders over dan u geduld en lankmoedigheid toe te wensen. Morgenochtend klokslag tien uur zult gij weer vrij zijn. Aan ontvluchten behoeft gij niet te denken, want iedere poging zou vruchteloos zijn. Voor het overige zal u geen haar gekrenkt worden.

HOOFDSTUK IX

EEN GEDENKWAARDIGE OPERAVOORSTELLING

Op de vierde avond van Bartini's gastvoorstelling was de zaal even vol als bij de vorige opvoeringen.

De loge van de familie Potts echter vertoonde een gaping.

Blijkbaar was de arme Mary het gebeurde van de vorige avond nog niet te boven gekomen.

Ook de kapitein Davies was niet aanwezig, en zijn beschermster, Mrs. Bradell mankeerde eveneens op het appel.

De voorstelling ving aan met «Cavaleria Rusticana» en Bartini oogste als Turidu daverende toejuichingen.

In de pauze begaf Raffles zich naar de koffiekamer, waar hij een paar leden van de Windsor Club aantrof.

— Wel, wat zegt gij van Orlando Bartini? vroeg een hunner, terwijl hij Lord Aberdeen de hand toestak.

— Hij overtreft vanavond zichzelf, antwoordde Raffles.

— Dat is ook mijn mening. En men zegt dat hij in «Paillas» nog beter moet zijn.

— Hebt gij Mrs. Blount wel eens gehoord?

— Ja. Ongeveer een jaar geleden is zij hier ook opgetreden.

Zo sprak men nog enige tijd door totdat de bel klonk, die het einde van de pauze aankondigde.

De korte ouverture van de bekende opera van Leoncavallo werd op schitterende wijze door het orkest vertolkt.

Bij het opgaan van het doek kwam de kleine kunstenaarstroep in een ezelwagentje het toneel op.

De voorstelling scheen uitstekend te

zullen verlopen, maar reeds na de eerste tonen van Mrs. Blount, maakte zich enige onrust van het publiek meester.

Men schuifelde op de stoelen heen en weer en keek elkander verrast aan.

Hier en daar hoorde men zelfs een half luid gemompelde opmerking en ge giechel.

— Daar was wel enige reden toe; het scheen alsof de befaamde zangeres door heesheid was aangetast.

Haar stem klonk snerpend en de hoge tonen kon zij slechts met moeite halen.

Bartini scheen door de algemene onrust te zijn verontrust.

Hij wierp nu en dan een steelse blik op de zangeres en had zich reeds een paar maal het voorhoofd afgewist.

Men naderde nu het grote duet tussen Nedda en Paillas.

Vol toorn slingerde de ongelukkige clown zijn verachting in het gelaat van zijn partner.

De zaal luisterde met spanning toe. Reeds begon men de heesheid van de zangeres te vergeten.

Maar op het juiste moment trad Nedda naar het voetlicht om Paillas op haar beurt haar minachting toe te zingen.

En nu klonk daar eensklaps door de zaal het machtig geluid van een sonore bariton uit de keel van de overspelige Colombine.

Het publiek zat als door de donder getroffen.

Men wist niet wat men hier van denken moest. Het geluid was wel mooi, maar zeker niet dat van een vrouw.

Met open mond keek men naar het toneel.

De kapelmeester greep wanhopig in zijn haren en hield op met dirigeren.

Zonder zich daarvan iets aan te trekken, zong Nedda haar partij twee octaven onder de gewone toonzetting ten einde.

De gevolgen konden niet uitblijven.

Het publiek begon van zijn verrassing te bekomen, en scheen nu te aarzelen tussen een uitbarsting van woede en van dolle vrolijkheid.

De humor scheen echter de overhand te behouden.

Want plotseling weerklonk er een daverend gelach, dat het orkest geheel en al overstemde, en in de zaal waar-schijnlijk nog nimmer vernomen was.

De bezoekers van de engelenbak klommen op hun banken en juichten de gewaande zangeres als bezeten toe.

Dat was te veel voor de arme Bartini.

Hij liep op de zangeres toe, met gebalde vuisten.

Uit de coulissen kwamen andere artiesten, de regisseur, de toneelmeester en de koristen toelopen.

Men dacht niet anders of Mrs. Blount was plotseling door een vlaag van krankzinnigheid aangegrepen.

Met een lange uithaal, diep en zwaar als het glamen van een klok in een kelder, maakte Nedda een eind aan haar gezang.

Toen wierp zij het publiek een kushand toe, greep met een vastberaden gebaar haar korte rokken bijeen en liep met ferme ruiterpas het toneel af, juist op het ogenblik dat Bartini zich zelf niet meer meester was, de zangeres wilde aanvallen, maar tegengehouden werd door de armen van een paar collega's die juist bijtijds waren komen toesnelen om hem op te vangen.

Brand rende als een haas het toneel af, sloeg in zijn kleedkamer een lange mantel om en sprintte naar de artiesten-uitgang.

De portier was te verbluft om zelfs maar een woord te kunnen zeggen.

Voor de uitgang stond een kleine auto geparkeerd.

Brand opende het portier en stapte er in.

De chauffeur trapte op het gaspedaal en tien minuten later trad Brand ongezien door de kleine poort in de tuinmuur het huis in de Cromwellstreet binnen.

Zo snel mogelijk legde hij zijn vermomming af en ging zitten in een der gemakkelijke stoelen van de bibliotheek.

Hij zat ternauwernood of Raffles trad het vertrek binnen.

Brand wierp hem een olijke blik toe.

— Tevreden? vroeg hij.

— Dat was zeker de verrassing? zei Raffles, die een glimlach niet kon weerhouden.

— Precies. Vindt je de mop nog al geslaagd?

— Ik moet eerlijk zeggen, dat ik mij zelden zo heb geamuseerd. Het gelaat van de mensen om mij heen was goud waard. En Bartini vooral was kostelijk. Maar Charles, ik hoop intussen dat je de hoofdzaak niet vergeten bent.

— Alsjeblieft. Hier is de hoofdzaak.

Brand stak de hand in zijn vestzakje, nam er een sleuteltje uit en wierp het op tafel.

— Oké. Goed gedaan, riep Raffles bewonderend uit. En waar is nu het valse sleuteltje?

— Aan de sleutelring van Bartini, in zijn broekzak.

— Leek het op dit exemplaar?

— Het was er zo goed als niet van te onderscheiden. Al die sleuteltjes lijken op elkaar als twee druppels water.

— Nog moeilijkheden gehad?

— Niet biezonder. Ik ben in zijn kleedkamer gegaan, terwijl hij zich schminkte en er nog vier of vijf andere artiesten in zijn kamer waren, en achter hun rug heb ik de sleutelbos te voorschijn gehaald en de sleuteltjes verwisseld.

— Puik, amice. Kranig werk. Dan blijft mij niets anders over dan Mrs. Blount dank te zeggen voor de wonderbaarlijke wijze waarop zij vanavond de rol van Nedda gezongen heeft. En nu gaan wij een fles champagne drinken, om de goede afloop te vieren.

De volgende ochtend om negen uur begaf Raffles zich, voorzien van het sleuteltje, naar de bank.

Daar hij hier meermalen geweest was behoefde hij niet te vragen naar de plaats van de safes.

Het behoeft niet te worden gezegd, dat hij zich uitstekend vermomd had.

Hij begaf zich regelrecht naar beneden in de kluis en naar het loket, waarvan het nummer overeenstemde met dat van het sleuteltje.

Zonder enige moeite kon hij het loket openen.

Snel nam hij de inhoud er uit en stak die bij zich.

Toen deed hij het loket weer dicht en nam er de sleutel uit.

Dit alles geschiedde met zoveel kalmte dat de beambte, die in de kluis toezicht hield, geen moment twijfelde of de bezoeker had het volste recht te doen

hetgeen hij deed.

Bij het verlaten van de kluis, juist bij de ingang van de bank bonsde hij tamelijk onzacht tegen iemand aan.

Het was Bartini.

Hij had een valies bij zich en stond blijkbaar op het punt van te vertrekken.

Aan het gelaat van de ongelukkige operazanger was het te zien, dat hij een slechte nacht had gehad.

— Kunt gij niet zien waar gij loopt, mijnheer, vroeg de zanger nijdig. Ik heb haast.

— Ik ook, antwoordde Raffles laconiek, liep snel de stoep af en stapte in een wachtende taxi.

Het waren de laatste woorden geweest, die Orlando Bartini en John Raffles, de Grote Onbekende, op dit ondermaanse zouden wisselen.

De volgende aflevering bevat :

Schatten uit zee

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵
Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**



Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : LL



Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266